

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΤΟΜΟΣ
ΙΗ'

THE ORTHODOX OBSERVER

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1952

Α
Ρ
Ι
Θ
Μ

392

Ἡ εἰκὼν τὴν ὁποίαν φέρουν τὰ ἔνσημα τὰ ὁποῖα ἡ Ὁργάνωσις «Θυγατέρες τῆς Πηνελόπης» κυκλοφορεῖ ὑπὲρ τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Ἁγίου Βασιλείου.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΑΙ
πρὸς τὴν
Ἀκαδημίαν Ἀγίου Βασιλείου
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΗΝΑ ΟΚΤΩΒΡΙΟΝ

Α' ΓΕΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Κος Ἀγγελος Σακελλαρίου, Lowell, Mass.	\$ 5.00
Κα Μυραίνη Κουτσουρίδου, Lowell Mass.	10.00
Κος Γεώργιος Σιγανός, Νέα Ὑόρκη	10.00
Κος Διομ. Αὐλωνίτης, Νέα Ὑόρκη	50.00
Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Κυριῶν, τῆς πόλεως Haverhill, Mass.	25.00
Αἰδ. Βασίλειος Μιχαλόπουλος, ἐκ συνεισφο- ρῶν 31 μελῶν τῆς Κοινότητος Τριῶν Ἱε- ραρχῶν, Brooklyn, N. Y., διὰ τὴν ἀγορὰν ἐνὸς πολυγράφου	200.00
Ἀδελφότης Ἑλληνίδων Κυριῶν, Buffalo, N. Y.	25.00
Συνεισφοραὶ γονέων καὶ κηδεμόνων μαθη- τριῶν	980.00
Κος Γρηγ. Ἀρβανιτέλης, Thompsonville, Conn.	5.00

Σύνολον \$1,310.00

Β' ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΝ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ

Rev. Stevens Sumchuck, Bayonne, N. J.	\$ 9.00
Κα Καλλιόπη Γεωργίου, Νέα Ὑόρκη	10.00
Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Κυριῶν Ἀγίου Νι- κολάου, Newark, N. J.	200.00
Κος Γεώργ. Παναγιωτόπουλος, Lowell, Mass.	5.00
Κος Ἰωάννης Μάρκος, Lowell, Mass.	5.00
Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Κυριῶν Εὐαγγελι- σμοῦ, Νέας Ὑόρκης	120.00

Σύνολον \$349.00

Γ' ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ

Κος Δημοσθένης Μπουτουνής, Salt St. Marie, Mich., εἰς μνήμην τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγα- τρός του	\$ 50.00
Κος Ἀνδρέας Δουράκος, Brooklyn, N. Y. εἰς μνήμην Κωνσταντίνου Κασσάρη	3.00
Οἰκογένεια Κυριαζή, Brooklyn, N. Y., εἰς μνή- μην Κωνσταντίνου Κασσάρη	10.00
Κα Ἑλένη Σαμρῆ, Rego Park, L. I., εἰς μνή- μην Κωνσταντίνου Κασσάρη	15.00
Κα Αἰκατερίνη Ζαγκῆ, Astoria, N. Y., εἰς μνή- μην τοῦ συζύγου τῆς Ἰωάννου	25.00
Μέλη τῆς Κοινότητος Southbridge, Mass., διὰ τοῦ αἰδ. Γεωργίου Παπαλουκά, εἰς μνή- μην Μαγδαληνῆς Τσιουλῆ	45.00
Ἀνώνυμος Μητέρα, διὰ τοῦ Mr. Louis Basis, Astoria, N. Y., εἰς μνήμην τοῦ υἱοῦ τῆς Γεωργίου	20.00
Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Κυριῶν Ἀγίου Κων- σταντίνου Brooklyn, N. Y., εἰς μνήμην Θε- οδώρας Κοίτη	10.00

Σύνολον \$178.00

Γενικὸν Σύνολον \$1,837.00

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ ἀλληλογραφία πρὸς τὸν Ὁρθόδοξον Παρα-
τηρητὴν δέον νὰ ἀπευθύνεται εἰς τὴν διεύθυνσιν:

THE ORTHODOX OBSERVER
St. Basil's Academy
Garrison, N. Y.

ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ

17
ΚΑΛΟΔΕΜΕΝΟΙ ΤΟΜΟΙ
 ΤΟΥ
ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΟΥ
Ὀλόκληρος Βιβλιοθήκη

Ἀποτελοῦν μίαν πλήρη ἐγκυκλοπαίδειαν ἣ
 ὁποία δίδει εἰς τὸν κάτοχόν της ποικίλας γνώ-
 σεις εἰσάγει αὐτὸν εἰς τὴν ἐν Ἀμερικῇ ζωὴν
 τῆς Ὁμογενείας μας καὶ στολίζει κάθε σπίτι.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΤΟΜΟΥ \$4.00

Γράψατε:

ORTHODOX OBSERVER
 10 East 79th Street, New York, 21, N. Y.

NEW YORK
CHURCH SUPPLY
 INC.

Μετ' εὐχαριστήσεως ἀγγέλλομεν ὅτι τὸ κα-
 τάστημα καὶ ἐργοστάσιόν μας ἔχουν τώρα
 ἐνθωῆ ὑπὸ τὴν ἰδίαν διεύθυνσιν — εἰς τὸ

4 Barclay Street, New York

Εἰς τὸ κέντρον τῆς περιφερείας Ἐκκλησιαστικῶν Εἰδῶν
 ἔχομεν πρὸς ἐπίδειξιν μεγάλην ποικιλίαν
 νέων ὑφασμάτων εἰσαχθέντων ἐκ τοῦ ἐξωτε-
 ρικοῦ καὶ τὴν μεγαλυτέραν παρακαθήκην διὰ
 γαρνιτούρες. Ἡ περίφημος ὑπηρεσία μας Κο-
 πτικῆς εἶνε μοναδικὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς. Ὄταν
 ἀγοράζετε ὑφάσματα καὶ γαρνιτούρες, ἡμεῖς
 κόπτομεν τὰ Ἀμφια καὶ τὰ Ράσα νὰ ἐφαρμό-
 ζουν εἰς τὰ μέτρα σας, δωρεάν.

Γράψατε διὰ δείγματα καὶ κατάλογον:

Katherine Ivanyi
NEW YORK CHURCH SUPPLY Inc.
4 BARCLAY STREET, NEW YORK 7, N. Y.
 BARCLAY 7-5964
 Αὕτῃ εἶνε ἡ μόνη μας διεύθυνσις

THE ORTHODOX OBSERVER
 Vol. XVIII. No. 392. — NOVEMBER, 1952
Established 1934
 A record of the work, the thought and the news of
 the Greek Orthodox Church in the U. S. A.
 Published monthly except July and August when bimonthly
 by The Greek Archdiocese Publications Association
 at 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.
 Phocas Angelatos, Editor

“Reentered as second class matter September 17, 1951,
 at the Post Office at New York, N. Y., under the Act
 of March 3, 1879.”

SUBSCRIPTIONS in United States:
 For One year \$3.00. — For two years \$5.00.
 Other countries \$3.50 per year.
 25 cents a copy

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 10 East 79th Street, New York 21, N. Y.

ΕΤΟΣ ΙΗ'. Ἀριθ. 392.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 1952

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου κ. κ. ΜΙΧΑΗΛ

“Ὅταν θὰ κυκλοφορήσῃ αὐτὸ τὸ τεύχος τοῦ περιοδικοῦ καὶ θὰ διαβάζουν οἱ συνδρομηταὶ του τοῦτο τὸ ἄρθρον, θὰ ἔχωμεν ἤδη εἰσέλθῃ εἰς τὴν περίοδον τῆς πνευματικῆς μας προετοιμασίας διὰ τὰ Χριστούγεννα.

Τὰ Χριστούγεννα εἶναι ἡ θάσις καὶ ἡ ἀφετηρία ὅλων τῶν ἐορτῶν τοῦ Χριστιανικοῦ ἔτους. Διότι κατ’ αὐτὰ πανηγυρίζομεν τὴν ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ ἱδρυτοῦ τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦ Σωτῆρος καὶ Λυτρωτοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μὲ τὴν προσωπικότητα δὲ τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ μας συνδέονται ὅλαι γενικῶς αἱ ἐορταὶ μεγάλαι καὶ μικραί. Μὲ τὴν προσωπικότητα τοῦ Θεανθρώπου Λυτρωτοῦ μας συνδέεται ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁλόκληρος ἡ ζωὴ ἡ ἰδική μας. Ἡ προσωπικότης τοῦ Χριστοῦ εἶναι τὸ περιεχόμενον καὶ γενικῶς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας καὶ εἰδικώτερον τῆς Ἀγίας Μητρὸς μας Ἐκκλησίας.

“Ὅταν γίνεται λόγος περὶ χριστιανισμοῦ, δὲν ἐννοοῦμεν, ἀλλ’ οὔτε πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν, τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, τὰς ἀληθείας τῆς τὰς δογματικὰς καὶ πρακτικὰς. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐννοοῦμεν τὴν προσωπικότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ κάποτε ἀπέθανε δι’ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν, μετὰ δὲ τὴν Ἀνάστασίν Του ζῇ καὶ βασιλεύει. Καὶ ἐνῶ κάθεται ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ « ἐ ν τ υ γ χ ἄ ν ε ι ὁ π ἔ ρ ῃ μ ὶ ν », ἀφ’ ἐτέρου εὐρίσκεται καὶ ἐν μέσῳ ἡμῶν κατὰ τὴν παναληθῆ ὑπόσχασίν Του: « Ἰ δ ο ὗ ἐ γ ὼ μ ε θ ’ ὁ μ ὶ ν εἰ μ ι π ᾶ σ α ς τ ᾶ ς ἡ μ ἑ ρ α ς μ ἕ χ ρ ι τ ῆ ς σ υ ν τ ε λ εῖ α ς τ ὠ ν αἰ ὶ ὠ ν ω ν » καὶ « ὅ π ο υ εἰ σὶ δ ὗ ο ἡ τ ρ εῖ ς σ υ ν η γ μ ἑ ν οἰ εἰ ς τὸ ἐ μ ὸ ν ὄ ν ο μ α, ἐ κ εῖ εἰ μ ι κ αὶ ἐ γ ὼ ἐ ν μ ἑ σ ῳ α ὗ τ ὠ ν ».

Ἡ προετοιμασία, εἰς τὴν ὁποίαν, κατὰ τὴν περίοδον αὐτὴν τὴν πρὸ τῶν Χριστουγέννων μᾶς προσκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία, πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς σκοπὸν

τῆς ἀντικειμενικὸν τὴν καλυτέραν γνωριμίαν μας μὲ Ἐκεῖνον τοῦ ὁποῖου θὰ πανηγυρίσωμεν τὰ Ἅγια Γενέθλια.

Πῶς δὲ θὰ ἡμπορέσωμεν νὰ γνωρίσωμεν καλύτερον, βαθύτερον τὴν προσωπικότητα τοῦ Σωτῆρος; Θὰ ὑποδείξωμεν δύο μέσα πάρα πολὺ ἀποτελεσματικὰ καὶ ἀναγκαῖα. Τὴν μελέτην τῆς Γραφῆς καὶ τὴν προσευχήν. Δὲν ὑπάρχει καλυτέρα συνήθεια νὰ ἀρχίσῃ κανεὶς τὴν ἡμέραν του μὲ τὴν μελέτην μιᾶς σελίδος τοῦ Εὐαγγελίου. Αὐτὸ θεοβαίως πρέπει νὰ τὸ κάμνῃ ὁ κάθε συνειδητὸς χριστιανὸς καὶ ἀνεξαρτήτως τῆς προετοιμασίας του διὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Χριστουγέννων. Πρὸ πάντων ὁμως κατὰ τὴν περίοδον αὐτῆς τῆς προετοιμασίας του. Εἶναι ἡ καλυτέρα ἀπόφασις, ποὺ ἡμπορεῖ νὰ πάρῃ ὁ χριστιανός.

Μὲ τὴν μελέτην ἔστω καὶ μιᾶς σελίδος τῆς Καινῆς Διαθήκης θὰ αἰσθανθῇ μεγάλην μεταβολὴν εἰς τὴν ζωὴν του. Θὰ ἴδῃ τὴν ζωὴν κατ’ ἄλλον τρόπον, ὅπως πρέπει νὰ τὴν βλέπῃ ὁ ἀκόλουθος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Θὰ εὐρίσκῃ τὰς μεθόδους καὶ τοὺς δρόμους ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθῇ διὰ τὴν λύσιν τῶν δυσκολιῶν καὶ ἐμποδιῶν, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ καὶ ὁ χριστιανὸς νὰ συναντᾷ εἰς τὴν καθημερινὴν ζωὴν του· θὰ αἰσθανθῇ νὰ γίνε-ται εἰς τὸν ἐσωτερικόν του ἀνθρωπον μία μεταβολὴ ὠραία, μία κάθαρσις, μία ἀνακαίνισις, διότι θὰ εἰσέρχεται ἐντὸς του τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ποὺ ἦλθε νὰ φωτίσῃ καὶ πραγματικῶς φωτίζει κάθε ἀνθρωπον, ποὺ ἀνοίγει τὴν θύραν τῆς καρδίας του καὶ δέχεται αὐτό. Καὶ κάτι περισσότερον· θὰ αἰσθανθῇ νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν ἐσωτερικόν του ἀνθρωπον Αὐτὸς Οὗτος ὁ Χριστός.

Διότι ἡ Καινὴ Διαθήκη, δηλαδὴ τὸ Εὐαγγέλιον ὁμιλεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ ἢ μᾶλλον διὰ τῆς Καινῆς Διαθήκης ὁμιλεῖ Αὐτὸς Ὁδὸς ὁ Λυτρωτὴς τῆς ἀνθρωπότητος, ὁ Χριστός. Ποῖος δὲ εἶναι ὁ Χριστός; Εἶναι ὁ Θεάνθρωπος· εἶναι ὁ ἀλάθητος· εἶ-

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

18η Νοεμβρίου 1952

Πρὸς τοὺς Εὐλαθεστάτους Ἱερεῖς τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἀρχιεπισκοπῆς.

Εὐλαθέστατοι,

Εἰς ὅλους ἡμᾶς πολλάκις ὑπεβλήθησαν ἐρωτήσεις ὑπὸ τῆς νέας γενεᾶς περὶ τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως, καὶ ζητοῦνται πολλὰ ἱστορικὰ πληροφορία ἀφορῶσαι τὴν ζωὴν καὶ τὴν δράσιν αὐτῆς. Ἐπίσης, πολλάκις ἐζητήθη βιβλίον τὸ ὁποῖον νὰ δίδῃ μίαν γενικὴν ἰδέαν τῆς Ἱστορίας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας.

Μέχρι τοῦδε, εὕρισκόμεθα εἰς πολὺ δύσκολον θέσιν, διότι ἔλειπε τοιοῦτον βιβλίον, γραμμένον εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Εὐτυχῶς τὴν ἔλλειψιν ταύτην ἔρχεται νὰ πληρώσῃ ἡ ἀνατύπωσις ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς, τοῦ βιβλίου «THE ORTHODOX CHURCH» εἰς τὴν Ἀγγλικὴν γλῶσσαν γραμμένον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀμερικῆς κ. κ. Μιχαήλ, καθ' ὃν χρόνον ἦτο Ἱερατικὸς Προϊστάμενος εἰς τὸν Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς Ἀγ. Σοφίας, ἐν Λονδίῳ.

Τὸ βιβλίον τοῦτο, εἰς τὰς 168 σελίδας του, δίδει μίαν τελείαν εἰκόνα τοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον ἐξηπλωμένου Χριστιανισμοῦ. Ἡ τιμὴ τοῦ βιβλίου, δεδεμένου, ὠρίσθη εἰς ἓν δολλάριον μόνον, διὰ νὰ καλυφθοῦν τὰ ἐξοδα τοῦ χάρτου καὶ τῆς ἐκτυπώσεως. Ἀποστέλλεται ἐν ἀντίτυπον εἰς ἐκάστην Κοινότητα, ὡς δεῖγμα, ἡ ἀξία τοῦ ὁποίου θὰ ἐπιβαρύνῃ τὸ Κοινοτικὸν Ταμεῖον. Ἐλπίζομεν ὅτι θὰ φροντίσῃτε νὰ διατεθῇ τὸ χρησιμώτατον τοῦτο βιβλίον, ἰδίως μεταξὺ τῆς νέας γενεᾶς, ἡ ὁποία θὰ κατατοπισθῇ εἰς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἀγίαν ἡμῶν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Αἱ παραγγελίαι δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὴν Θεολογικὴν μας Σχολήν:
Greek Theological School, 50 Goddard Ave., Brookline 46, Mass., μετὰ τοῦ ἀναλογούντος ποσοῦ.

Καὶ ἐπὶ τούτοις διατελοῦμεν

Μετ' εὐχῶν καὶ ἀγάπης

Ἐντολῇ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου

† Ὁ Ὀλύμπου ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ναὶ ἡ ἀλήθεια· εἶναι ἡ μόνη προσωπικότης ποὺ δὲν εἶπε παρὰ μόνον ἀληθείας. Ὅποιον μέγιστον, μοναδικὸν πλεονέκτημα νὰ ἀκούωμεν κάθε πρωτὶ ἓνα Σύμβουλον ἀλάθητον, ποὺ ποτὲ δὲν εἶπε κάτι ποὺ νὰ μὴ εἶναι καὶ ἀλήθεια, ἀπόλυτος ἀλήθεια. Τί δὲν θὰ ἔβιδε κανεὶς διὰ νὰ ἔχῃ ἓνα τοιοῦτον Σύμβουλον ἀλάθητον; Καὶ ὅμως ὁ καθεὶς ἀπὸ ἡμᾶς ἡμπορεῖ νὰ τὸν ἔχῃ, καὶ τὸν ἔχει. Ὅμιλεῖ διὰ τοῦ Εὐαγγελίου Του.

Καὶ ὅταν θὰ ἀναγνώσῃ τὴν σελίδα τοῦ Εὐαγγελίου του ὁ εὐσεβὴς χριστιανὸς ἢ καὶ πρὶν τὴν ἀναγνώσῃ, ἅς ὑψώσῃ τὴν ψυχὴν του πρὸς τὸν ἐπουράνιον Πατέρα του διὰ τῆς προσευχῆς. "Ἐχει ἡ Ἐκκλησία ὠραιότητα, ἐσπερινὰς, προσευχὰς ποικίλας. "Ὅλοι εἶναι ὠραῖαι. "Ὅλοι μεταρσιώνουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν. Διότι ὅλοι ἐγράψαν ἀπὸ ἀγίους ἄνδρας, ἐμπνευσμένους ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν προσευχῶν αὐτῶν, ἡμπορεῖ ὁ χριστιανισμὸς νὰ κάμνῃ καὶ ἰδικὰς του προσευχὰς· διότι προσευχὴ εἶναι ἡ συνομιλία μας μὲ τὸν Θεόν, ὁ κάθε δὲ χριστιανὸς ἔχει τὸ προνόμιον νὰ συνομιλῇ μὲ τὸν Θεόν, δηλαδὴ νὰ προσεύχεται. Εἶναι πολὺ καλὸν νὰ συνηθίσῃ ὁ χριστιανὸς νὰ συνομιλῇ προσευχόμενος μὲ τὸν Θεόν. Νὰ λέγῃ τὰς δυσκολίας του, τοὺς πειρασμούς του, τοὺς φόβους του, τὰς ἐλπίδας του, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν στοργὴν του πρὸς τὸν ἀπείρως καλόν, σοφόν, ἰσχυρὸν ἐπουράνιον Πατέρα του.

Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, μὲ τὴν τακτικὴν μελέτην τῆς Γραφῆς καὶ μὲ τὴν προσευχὴν θὰ προετοιμασθῇ κατὰ τὸν καλῆτερον τρόπον ὁ χριστιανός. Καὶ θὰ αἰσθανθῇ πραγματικῶς καὶ ἀληθῶς ἀνεκφραστον χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς μεγάλης χαρᾶς καὶ τῆς ἀνεκφράστου ἀγαλλιάσεως, τὴν ἑορτὴν τῶν Χριστουγέννων.

Η ΦΩΤΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ

Τοῦ Αἰδεσ. ΙΩΣΗΦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. "Ένας Ἀμερικανὸς ἱερεὺς, ὁ πρῶν Dr. William Stidger, γράφει ἕνα διηγηματάκι σχετικὸν μὲ τὸ μέγα ὕδραγωγικὸν ἔργον τῆς Ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως, τὸ γνωστὸν ὡς Tennessee Valley Authority. "Ὅταν ἐκτίζετο ὁ ὕδατοφράκτης αὐτὸς — τὸ Dam — καὶ τὰ νερὰ ἀρχίζαν νὰ καλύπτουν τὰς περιουσίας τῶν κατοίκων, ἡ κυβέρνησις ἀπεξημίωεν αὐτοὺς καὶ ἔφευγον. Μεταξὺ τούτων ἦτο καὶ ἕνα πρόσωπον, γέρος σχεδόν, ὅστις ἔζη μόνος του εἰς τὴν πατρικὴν του καλύβην καὶ ἠρνεῖτο νὰ φύγῃ. Κατόπιν τῆς ἐπιμονῆς του, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς κυβερνήσεως ἀγόρασαν ἕνα κτῆμα εἰς μίαν ἄλλην περιοχὴν καὶ ἐκεῖ ἔκτισαν χάριν αὐτοῦ ἕνα σπιτάκι μὲ ὅλας τὰς εὐκολίας. Καὶ πάλιν ἐκάλεσαν τὸν ἄνθρωπον νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πατρικὴν του καλύβην καὶ νὰ μετακομίσῃ εἰς τὸ νέον σπίτι ποῦ τοῦ ἐχάριζεν ἡ κυβέρνησις. Αὐτὸς ἀρνεῖται καὶ πάλιν καὶ εἰς ἀπάντησιν τοὺς δεῖχνει τὴν ἀναμμένη φωτιά εἰς τὴν ἐστίαν καὶ τοὺς λέγει: «τὴν φωτιά αὐτὴ τὴν ἔχει ἀνάψει ὁ πρόπάππος μου, ὁ πάππος μου, καθὼς καὶ οἱ γονεῖς μου τὴν διατήρησαν διαρκῶς ἀναμμένην, ἐγὼ, ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ συγκατατεθῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὴν καλύβην μου καὶ νὰ ἀφήσω τὴν φωτιάν νὰ σβύσῃ».

Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς κυβερνήσεως ἔφυγαν. Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψαν πάλιν μὲ ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο καὶ τοῦ ἐπρότειναν νὰ μετακομίσουν τὴν ἐστίαν του μὲ τὴν ἀναμμένην φωτιά καὶ νὰ τὴν τοποθετήσουν εἰς τὸ νέον του σπίτι. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἀντελήφθη τὴν λογικὴν αὐτὴν λύσιν τοῦ προβλήματος καὶ τοὺς λέγει ὅτι δὲν τὸν μέλει νὰ φύγῃ, μόνον ἡ φωτιά νὰ μὴ σβύσῃ. "Εἶτο βλέπομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐξεριζώθη μὲν τελείως ἐκ τῆς πατρικῆς του κληρονομίας, ἀλλὰ ἔσωσε τὴν φωτιάν τῶν πατέρων του καὶ τὴν μετέφερε ἀναμμένην μαζὺ του εἰς τὸ νέον περιβάλλον του.

2. Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος ὁμογένεια ἐν Ἀμερικῇ εὐρίσκεται σήμερον εἰς μίαν καταπληκτικὴν μεταβατικὴν περίοδον τῆς ζωῆς της. Βαρυσήμαντοι καὶ καὶ θαθεῖαι μετατροπαὶ καὶ ἀλλαγαὶ λαμβάνουν χώραν καθημερινῶς εἰς τὴν οἰκονομικὴν, κοινωνικὴν καὶ πνευματικὴν πλευρὰν τῆς ζωῆς ἡμῶν. Ποῦ θὰ καταλήξωμεν ἀκόμη, καὶ τί ὀντότητα ἐνδέχεται νὰ παρουσιάσωμεν ὡς Ἑλληνες Ὁρθόδοξοι, 50 χρόνια ἀπὸ τώρα, κανεὶς δὲν δύναται νὰ προδικάσῃ. Τὸ πρόβλημά μας εἶναι πῶς νὰ περάσωμεν αὐτὴν τὴν μεταβατικὴν περίοδον μὲ ὅλας τὰς μεταρρυθμίσεις τῆς ζωῆς μας, χωρὶς νὰ χάσωμεν τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα — τὰς πνευματικὰς ἀξίας — τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου κληρονομίας μας. Καὶ πῶς θὰ δυνηθῶμεν νὰ μεταδώσωμεν τὴν πατρικὴν μας πνευματικὴν φω-

τιάν εἰς τὴν νέαν γενεάν μέσα εἰς αὐτὸ τὸ περιβάλλον, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρισκόμεθα. Βεβαίως τὸ ἔργον φαίνεται καὶ εἶναι πραγματικῶς πολὺ δύσκολον, ἀλλὰ δὲν ἡμποροῦμε νὰ μείνωμεν ἀδιάφοροι ἢ ἄπρακτοι. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἡμποροῦμε νὰ κάμωμεν εἶναι νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὸ πρόβλημά μας, νὰ ἐξετάσωμεν τὰ μειονεκτήματά μας καὶ νὰ φροντίσωμεν νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν τὰ μέσα καὶ τὰς εὐκαιρίας ποὺ μᾶς προσφέρει τὸ περιβάλλον μας.

Ι. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

"Ἦλθομεν εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὡς μετανάστai ἀπὸ τελείως διαφορετικὸν περιβάλλον, ὅχι μόνον ἀπὸ γλωσσικῆς ἀλλὰ καὶ ἀπὸ πάσης ἄλλης ἀπόψεως. Ἦλθομεν ἀπὸ μίαν χριστιανικὴν χώραν, εἰς ἄλλην χριστιανικὴν χώραν. Ἐν τούτοις δὲν ἡμπορούσαμε νὰ ἀντιληφθῶμεν τὴν πραγματικὴν σημασίαν τῆς Ἀμερικανικῆς ζωῆς. Ἐπὶ πλέον διεφέραμεν ἀπὸ τὸν Ἀμερικανικὸν κόσμον εἰς τὸ ἕνα σημεῖον. Οἱ περισσότεροι Ἑλληνες μετανάστai προήρχοντο ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, ἀπὸ περιβάλλον κυρίως ἀγροτικόν, καὶ ἀμέσως ἐδῶ 90 ο)ο εὐρέθημεν εἰς ἀστικὴν κοινωνίαν.

Ὁ πρῶτος καὶ κύριος σκοπὸς ποῦ ἔθεσεν ὁ μετανάστης ἦτο πῶς νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, γιὰ νὰ μὴ γίνῃ θάρος οὔτε εἰς συγγενὴ ἢ φίλον του, οὔτε εἰς τὴν κοινωνίαν. Εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα εἶναι ἄξιος ἐπαίνου, διότι εἶναι πολὺ σπάνιοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐπεθάρυναν τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως ἢ τῆς κοινότητος διὰ τὴν συντήρησίν τους. Καὶ αὐτὲς οἱ ὀλίγες ἐξαιρέσεις ὠφείλοντο κυρίως εἰς κάποιον δυστύχημα ἢ σὲ κάποιαν ἀσθένειαν καὶ ὅχι σὲ καμμίαν διάθεσιν νὰ ἐκμεταλλευθῶν.

Ὁ δεῦτερος κύριος σκοπὸς τοῦ μετανάστου ἦτο πῶς ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερον νὰ δυνηθῇ νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὴν οἰκονομικὴν βελτίωσιν τῶν οἰκείων του εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ τοῦτο εἶναι ἕνα ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων χαρακτηριστικῶν τοῦ Ἑλληνος μετανάστου. Ἐδειξεν τόσῃν στοργὴν καὶ μέριμναν διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἐνίσχυσιν τῶν γονέων του, τῶν ἀδελφῶν του, τῶν συγγενῶν του, τοῦ σχολείου καὶ τῆς ἐκκλησίας τοῦ χωριοῦ του. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν τῶν πρωτοπόρων ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ στέλλουν διαρκῶς ἐπὶ 10 καὶ 25 χρόνια εἰς τὴν Ἑλλάδα ροῦχα καὶ τρόφιμα καὶ χρήματα, ἀναλόγως τῶν δυναμέων των.

Διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ ὁμῶς αὐτοὺς τοὺς δύο κύριους σκοποὺς του, ἠναγκάσθη ἰδιαίτερος κατὰ τὰ πρῶτα του χρόνια ἐδῶ, νὰ παραμελήσῃ τὸν ἑαυτόν του, νὰ παραγκωνίσῃ τὰς κοινωνικὰς καὶ πνευματικὰς του ἀνάγκας εἰς ἐντελῶς δευτερεύουσιν θέσιν. Δυστυχῶς μερικοὶ ἐκ τῶν ὁμογενῶν μας, εἰς νε-

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τοῦ Ἀρχιμ. ΓΕΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
Καθηγητοῦ τῆς ἐν Brookline Θεολογικῆς Σχολῆς

Μεγάλαι συζητήσεις γίνονται εἰς τὰς ἡμέρας μας διὰ τὸ ἔργον τοῦ Ἱερέως. Ἀκόμη εἰδικώτερα φαίνεται νὰ μᾶς ἀπασχολῇ καὶ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν θὰ μεταχειρίζεται ἡ Ἐκκλησία μας. Ἑλληνικὴ γλῶσσα διὰ τὰς ἔθνικας καὶ Ἑλληνορθόδοξους παραδόσεις μας ἄφ' ἑνός, ἀλλὰ καὶ Ἀγγλικά πολλὰ ἢ ὀλίγα, πρὸς συγκράτησιν τῆς νεολαίας μας, ἄφ' ἑτέρου.

Ἐὰν ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸ καθαρῶς γλωσσικὸν ζήτημα κατὰ μέρος, βλέπομεν νὰ παρουσιάζεται πρὸ ἡμῶν μιὰ ἀπτή πραγματικότητα, καὶ αὕτη εἶναι τὸ ὅτι ἡ νέα γενεὰ ἢ Νεολαία φεύγει σιγά-σιγὰ μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῆς Ἐκκλησίας. Τῆς πραγματικότητος αὐτῆς τὸ αἷτιον ζητοῦμεν νὰ εὕρωμεν εἰς τὴν γλῶσσαν. Προσεκτικώτερα ὅμως ἐξέτασις τοῦ προβλήματος θὰ μᾶς ἔπειθεν, ὅτι τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης ἔχει νὰ παίξῃ τὸν μικρότερον ρόλον εἰς τὸ πρόβλημά μας. Μιὰ θαυμάσια παρατήρησις θὰ μᾶς ἔδιδε τὴν διαπίστωσιν, ὅτι εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν αὐτὴν τῆς Νεολαίας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἀποκαλύπτεται καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις καὶ αὐτῶν τῶν ὠρίμων ἀνδρῶν, καὶ αὐτῶν τῶν γονέων τῆς Νεολαίας, ὅτι οὔτε τοὺς γονεῖς κρατεῖ καλῶς ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἐὰν οἱ γονεῖς ᾔσαν συνειδητὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας, θὰ εἶχον ὁδηγήσει ἀσφαλῶς καὶ τὰ παιδιά των πρὸς αὐτήν. Ἐὰν τοὺς σημερινούς γονεῖς ἀπασχόλει πραγματικὰ ἡ θρησκεία καὶ ἤθελον νὰ ἐμποτίσουν καὶ τὰ παιδιά των μὲ τὰ ζωηφόρα νοήματα αὐτῆς καὶ

ἤθελον νὰ μεταδώσουν εἰς αὐτὰ τὴν Χάριν τῆς Πίστεως, ὥς τὸν πολὺτιμον βοηθὸν εἰς τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν των, τότε ἀσφαλῶς θὰ εὕρισκετο κάποιος τρόπος διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία των αὐτῇ.

Ἡ θρησκεία, καὶ γενικώτερον τὰ ἰδανικά, τὰ ψυχικά δὲν μεταδίδονται αὐτομάτως, οὔτε διὰ μόνης τῆς διδασκαλίας τῶν διδασκάλων, οὔτε διὰ δύο ἢ πέντε κηρυγμάτων, ποὺ θὰ ἀκούσουν οἱ σπανιώτατα ἐκκλησιαζόμενοι νέοι μας εἰς οἱ-ανδήποτε γλῶσσαν καὶ ἂν ἀπαγγελοῦν ταῦτα.

Ἡ θρησκεία εἶναι κάτι τὸ ἐσωτερικὸν καὶ ἀναπτύσσεται ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ εὐσεβοῦς πατρὸς καὶ τῆς εὐσεβοῦς μητρὸς κατὰ τὴν βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τῆς ἡλικίας καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ παιδιοῦ. Εἰς τὴν θεμελιακὴν αὐτὴν ἐργασίαν ἔρχεται νὰ ἐποικοδομήσῃ μὲ τὴν σειράν του ὁ διδάσκαλος καὶ ὁ ἱερεὺς.

Ἐὰν παρακολουθήσωμεν τὴν τελευταίαν ἀρθρογραφίαν τοῦ «Ἐθνικοῦ Κήρυκος», θὰ ἴδωμεν δυστυχῶς ὅτι οἱ γονεῖς ἢ ἑλλιπῶς ἢ οὐδαμῶς ὁδηγοῦν τὰ παιδιά των εἰς τὴν θρησκείαν. Οὐχὶ δὲ σπανίως καὶ ἀπομακρύνουν αὐτὰ—ἀνεπιγνώστως ἴσως—ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τῆς στάσεώς των ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῶν ἀναρμόστων ἐκφράσεων περὶ αὐτῆς.

«Τοῦτος εἶναι ποὺ συγχωρεῖ τὶς ἁμαρτίες», εἶπε μία ἡμέρα εἰρωνικά πρὸς τὸν υἱόν του, δείχνων τὸν Πνευματικόν, ἕνας πατέρας, ποὺ εἶχε κάπως ἐξασφαλίσῃ τὰ οἰκονομικά του, εἶχε καλὸ αὐτοκίνητο

καὶ εἶχε ἀκόμη ἐκλεκτὴ θέσι μέσα εἰς τὴν Κοινότητα. Θαυμάσιος τρόπος ἐμπνεύσεως θρησκευτικοῦ πνεύματος.

Ταλαίπωρε πατέρα! Καὶ νὰ ἐγνώριζες ποιὸς συγχωρεῖ ἁμαρτίας καὶ ἀπὸ ποιά εὐτυχία γεμίζει ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν συγχωρηθοῦν αἱ ἁμαρτίαι! Ὡς, τότε θὰ εἶχες ἀσφαλῶς ἐσὺ τρέξει πρῶτος νὰ ἐξομολογηθῇς μὲ συντριβὴν καὶ ταπεινώσιν. Θὰ ὠδήγεις τότε μὲ ἀγάπην καὶ τὴν οἰκογένειάν σου ὀλόκληρον. Θὰ ἤρχετο τότε ἡ Κυριακὴ. Μετὰ ἀπὸ μία μεγάλη ἢ μικρὴ νηστεία, ποὺ θὰ γενόταν ἀπὸ πίστι καὶ ἀπὸ ἀγάπη καὶ εὐσέβεια, μετὰ ἀπὸ μία κοινὴ οἰκογενειακὴ προσευχή, ποὺ θὰ εἶχε γίνῃ στὸ σπίτι, θὰ πηγαίνατε ὅλοι καλοντυμένοι, μὲ τὸ ὠραῖο σας αὐτοκίνητο στὴν Ἐκκλησίαν. Γιατί ὅχι; Ὁ Θεὸς σὰς τὰ ἔδωκε ὅλα αὐτά. Θὰ προσήχεσθε καὶ ἐκεῖ ἕκαστος δι' ἑαυτὸν καὶ δι' ὅλους. Πολὺ περισσότερο ὅμως καὶ μὲ μεγαλυτέρα κατάνυξι θὰ προσήχοντο ὁ καλὸς πατέρας καὶ ἡ καλὴ μητέρα. Ὁ Χριστὸς σὰς ἔδωκε τὰ παλληκάρια σας, ποὺ καμαρώνετε τώρα μπροστὰ σας. Ὁ Χριστὸς σὰς ἐβοήθησε νὰ τὰ μεγαλώσετε, νὰ τὰ ἀποκαταστήσετε—ἴσως νὰ σὰς ἔφεραν καὶ ἐγγόνους. Καὶ τώρα γεμάτοι εὐγνωμοσύνη τὰ ὁδηγεῖτε πάλιν εἰς τὸν Χριστόν, τὰ ὁδηγεῖτε εἰς τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν, νὰ πάρουν τὸν Χριστόν μέσα τους, διὰ νὰ εἶναι φύλαξ καὶ βοηθὸς εἰς τὴν περαιτέρω ζωὴν των, ὅπως ἦτο καὶ εἶναι φύλαξ καὶ βοηθὸς ἰδικὸς σας.

Μὲ πόση ψυχικὴ χαρὰ θὰ γυρίζετε ὅλοι στὸ σπίτι! Πόσο εὐχάριστον θὰ ἦτο τὸ εὐλογημένον φαγητὸ τῆς Κυριακῆς!

Μετὰ ἃς πᾶνε οἱ νέοι κάπου νὰ διασκεδάσουν, νὰ εὐχαριστηθοῦν,

ἀρὰν ἀκόμη ἡλικίαν, παρεσύρθησαν ἀπὸ τοὺς πειρασμούς τῆς κοινωνίας μας καὶ ἔγιναν τὰ φυσικά θύματα τῆς ζωῆς. Πάντως, κατὰ κανόνα ἡμπορεῖ νὰ εἴπῃ κανεὶς ὅτι οἱ Ἕλληνες μετανάσται ἦλθον εἰς τὴν Ἀμερικὴν προικισμένοι μὲ ἠθικάς ἀρετάς καὶ δυνατότητας καὶ πνευματικὰ χαρίσματα, διὰ τῶν ὁποίων ἠδυνήθησαν νὰ ἀντεπεξέλθουν εἰς τὰς ἀπαι-

τήσεις τῆς νέας ζωῆς των. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ἀλήθειαν τρανὴν καὶ ἀποδεδειγμένην. Εἰργάσθησαν σκληρά, ἔκαμαν θυσίας μὲ ἐπιμονὴν καὶ μὲ ὑπομονὴν, μὲ οἰκονομικὴν πειθαρχίαν ἐπὶ πολλὰ χρόνια καὶ μάλιστα εἰς ἐποχὴν ποὺ δὲν ὑπῆρχον οὔτε σωματεῖα, οὔτε ὀργανώσεις, ὅπως ἔχομεν σήμερον.

(Συνεχίζεται)

ἀφοῦ πρῶτα ἡ ψυχὴ τοὺς ἐγεύθηκε τὴν ὑπερκόσμια πνευματικὴν χαρὰ!

Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ πατέρα, δὲν ἔκαμες ὅλα αὐτὰ διὰ τὸ παιδί σου, διότι καὶ ἐσὺ δὲν ἐδοκίμασες τὴν τόσην χαρὰ, ποὺ δίδει ἡ Ἐκκλησία μας σὲ ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει πραγματικά, ποὺ εἶναι πραγματικὸς Χριστιανός.

Ἦσουν εὐσεβής, ἐδοθήσῃς καὶ ἐσὺ νὰ κτισθῇ ἡ Ἐκκλησία. Καὶ τώρα ἀκόμη προσφέρεις καὶ χρήματα καὶ κόπους διὰ τὴν συντήρησιν καὶ καλλιτέρευσιν αὐτῆς. Σὲ ἐκτιμᾷ ἴσως πολὺ ἡ Κοινότης καὶ σὲ εὐγνωμονεῖ δι' ὅλα αὐτὰ.

Δὲν ἔζησες ὅμως μέσα σου τὴν μεγάλην αὐτὴν χαρὰν, δὲν ἠνώθησας πραγματικά μὲ τὸν Χριστόν, δὲν ἔζησες μέσα σου τὴν χάριν καὶ τὴν δύναμιν ποὺ δίδει ὁ Χριστός. Διὰ τοῦτο καὶ δὲν αἰσθάνεσαι τὴν ἀνάγκην νὰ ὁδηγήσῃς καὶ τὸ παιδί σου πρὸς Αὐτόν, νὰ χαρίσῃς καὶ σ' αὐτὸ τὴ μεγάλη αὐτὴ χαρὰ. Ὁ πατέρας δίδει τὰ πάντα εἰς τὸ παιδί. Πῶς ὅμως νὰ δώσῃ ὁ πτωχὸς τὴν πνευματικὴν χαρὰν, ποὺ δὲν τὴν ἔχει ὁ ἴδιος;... Καὶ φεύγει τὸ παιδί ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀδιαφορεῖ καὶ ἀποστρέφεται αὐτήν, διότι οὕτε ὁ πατέρας τὴν ἐγνώρισε τὴν χάριν καὶ τὴν εὐτυχίαν ποὺ χαρίζει.

Διὰ τὸ παιδί πταίει ὁ πατέρας, καὶ διὰ τὸν πατέρα; ἡ Ἐκκλησία.

Ἡ ψυχρότης αὐτὴ διαπιστωμένη ἀπὸ τοὺς πολλούς, καὶ μαρτυρούμενη καὶ ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴν κίνησιν, τὴν ὁποῖαν παρουσιάζουν καὶ αἱ λοιπαὶ ἐκκλησίαι, αἱ περισσότερον ὀργανωμένα, ὡδήγησαν τὴν Ἐκκλησίαν μας εἰς τὴν ἀνάγκην ἐνὸς «συγχρονισμοῦ». Ὑπεύθυνοι καὶ μὴ ἀναφέρουν τὴν λέξιν αὐτὴν κατ' ἐπανάληψιν καὶ μὲ στόμφον ἀναστρόφως ἀνάλογον ἀπὸ τὴν πίστιν των εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ποία ὅμως πρέπει νὰ εἶναι ἡ μορφή τῆς συγχρονισμένης Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ τὰ ποθομένα ἀποτελέσματα καὶ νὰ μὴ μείνῃ ἡ λέξις «συγχρονισμός» κενὴ παντὸς περιεχομένου;

Νέοι ἱερεῖς; καὶ διὰ παρὰ τοὺς

κανόνες τῆς Ἐκκλησίας χειροτονοῦμενοι; Θὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν Ἀγγλικὴν διὰ νὰ μᾶς καταλαβαίνουν τὰ παιδιὰ ἢ θὰ ὁμιλῶμεν τὴν Ἑλληνικὴν, ποὺ εἶναι ἡ γλῶσσα τοῦ ἔθνους καὶ τῆς θρησκείας μας. Ἡ μήπως πρέπει νὰ τρέξωμεν παντοῦ, ὅπου πηγαίνει ὁ φεύγων τὴν Ἐκκλησίαν πιστός; Στὴν ἐργασία, στὸ καφενεῖον, στὸ βουνό, στὴ θάλασσα ἢ καὶ σὲ μέρη ἀκόμη ἀπηγορευμένα ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς ἠθικῆς; Πᾶσαι αἱ ἀνωτέρω κατευθύνσεις ἔχουν τονισθῇ καὶ ὅλαι ἔχουν κάποιαν δικαίαν θάσιν. Εἶναι ὅμως εἰς θέσιν ἡ Ἐκκλησία μας νὰ τὰς θεραπεύσῃ ὅλας αὐτὰς διὰ μιᾶς; Εἶναι οἱ ἱερεῖς μας τόσον ὠπλισμένοι ὥστε ν' ἀντιμετωπίσουν ὅλας τὰς ἀνάγκας ἐπιτυχῶς; Καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο αὐτὸ δυνατόν δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ὑπάρχῃ κάποια Ἱεραρχία; Κάποια σειρὰ προβαδίσματος εἰς τὴν θρησκείαν τῶν ἀναγκῶν.

Ἀνάγκη ἄρα σαφοῦς διαχωρισμοῦ μεταξὺ πρωτευουσῶν καὶ δευτερευουσῶν ἀναγκῶν, μεταξὺ οὐσιωδῶν καὶ ἐπουσιωδῶν, μεταξὺ τῆς ἐσωτερικῆς πλευρᾶς καὶ τῆς ἐξωτερικῆς μορφῆς τοῦ προβλήματος, ὅπερ ἀπασχολεῖ τὴν Ἐκκλησίαν.

Χωρὶς νὰ δυνάμεθα νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἐθνικιστικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἐκκλησίας ἐν τῷ κόσμῳ, θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι αὕτη δὲν εἶναι ἡ κυρία, ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία ἐπεδίωξε καὶ ἐπιδιώκει ἐθνικοὺς καὶ κοινωνικοὺς σκοποὺς κυρίως, ὅπου καὶ ὅταν ἡ Πολιτεία δὲν εἶναι εἰς θέσιν ν' ἀντιμετωπίσῃ μόνη τὰς προβλήματα ταῦτα, ἢ ὅπου ἔθνος καὶ Ἐκκλησία συμπίπτουν, καὶ ἡ τύχη τοῦ ἐνὸς ἔχει ἄμεσον ἀντίκτυπον εἰς τὴν τύχην τοῦ ἄλλου.

Δὲν συμβαίνει ὅμως τοῦτο καὶ σήμερον, ὅπως δὲν συνέβαινε καὶ κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας, ὅτε ἡ Ἐκκλησία ἔζη μόνη τῆς ἐν μέσῳ διαφόρων λαῶν καὶ διαφόρων θρησκειῶν. Σήμερον ἔχουν ἀναπηδῆσαι «οἱ ἀρμόδιοι» πολιτικοὶ ἄνδρες καὶ σπανιώτατα ἔρωτάται ἡ Ἐκκλησία διὰ νὰ δώσῃ

τὰς πολυτίμους συμβουλὰς τῆς.

Ἀλλὰ καὶ ἂν δεχθῶμεν τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ νοηθῇ ἄνευ τῆς κοινωνικῆς δράσεως, καὶ πάλιν εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τονίσωμεν ὅτι ἡ κοινωνικὴ δράσις δὲν ἀποτελεῖ τὴν οὐσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ κύριον μέλημα αὐτῆς.

Κύριον μέλημα τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρξε καὶ θὰ ὑπάρχῃ ἡ θρησκεία, ἡ πίστις, ἀσχέτως πρὸς τὰς ἄλλας συνθήκας αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατόν νὰ τὴν ἀπασχολήσουν. Ὁ σεβασμὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς αὐτὴν πρέπει νὰ ζητηθῇ πρωτίστως καὶ κυρίως εἰς τὸ πεδῖον τῆς Πίστεως καὶ τῆς Λατρείας. Μέλημα τῆς Ἐκκλησίας τῶν πρώτων αἰώνων δὲν ὑπῆρξε τὸ πῶς θὰ διατηρηθῇ τὸ φρόνημα τοῦ Ρωμαίου πολίτου ἢ τοῦ Ἑλλήνου ἢ τοῦ Ἰουδαίου, ἀλλὰ τὸ πῶς «θὰ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ἡμῖν», τὸ πῶς θὰ ἐμπνεύσῃ τὴν πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, πῶς θὰ ἐλκύσῃ τὴν χάριν αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς πιστοὺς τῆς. Πῶς θὰ καταστήσῃ ἡμᾶς—χωρὶς νὰ ἄρῃ ἡμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου—μέλη τῆς Ὁρανοῦ Βασιλείας, μετόχους τῆς αἰωνιότητος, «συμπολίτας τῶν ἁγίων καὶ οἰκείους τοῦ Θεοῦ». Πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου γίνεται ἡ Ἐκκλησία «τοῖς πᾶσι τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσῃ». (Α' Κορ. 9, 22). Τοῦτο πρέπει ν' ἀπασχολήσῃ κυρίως καὶ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς σήμερον. Τοῦτο πρέπει νὰ ἐπιτύχῃ πρῶτον ἡ Ἐκκλησία καὶ τότε θὰ δυνηθῇ νὰ προσέξῃ καὶ τὰ κοινωνικά, ἐθνικά καὶ ἄλλα ζητήματα.

Περὶ τούτου δέον νὰ ἐρωτᾶται καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς σήμερον κατὰ τὴν ἐργασίαν του, κατὰ τὴν μελέτην του καὶ ἰδιαίτατα κατὰ τὴν προσευχὴν του, τὴν δημοσίαν καὶ ἰδιωτικὴν. «Πιστεύουν οἱ Χριστιανοὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας; Ἐχουν τὸ Πνεῦμα οἱ Χριστιανοὶ τῆς ἀπολύτου πίστεως εἰς τὸν Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς σταυρωθέντα καὶ ἀναστάντα; Πιστεύουν εἰς τὴν Χάριν, ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ καὶ μεταδίδεται εἰς ἡμᾶς διὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς λατρείας,

ὅπως μᾶς παρέδωσαν τὴν θρησκείαν μας οἱ Ἀπόστολοι, ὅπως τὴν ἔζησε ἡ Ἐκκλησία τῶν Πατέρων καὶ ὅπως μᾶς παρεδόθη εἰς τὴν μακραίωνον Ἱερὰν Παράδοσιν; Ἐχει ἐπίγνωσιν τῆς πίστεώς του αὐτῆς ὁ σημερινὸς Χριστιανός; Πιστεύομεν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον χάριν τῆς σωτηρίας μας; Ὅτι ἄνευ τῆς ζωντανῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν, χωρὶς τὴν κοινωνίαν Αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει σωτηρία; Δεικνύομεν τοῦτο μὲ τὸν τακτικὸν Ἐκκλησιασμόν μας, μὲ τὴν μετοχήν μας εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας; Πιστεύομεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἀκριβῶς διὰ νὰ ἡμποροῦμεν δι' αὐτῆς νὰ μετέχωμεν τῆς Θείας Χάριτος καὶ ἄρα δὲν δυνάμεθα νὰ ζῶμεν μακράν αὐτῆς καὶ νὰ εἴμεθα ἀδιάφοροι πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ τὴν διδασκαλίαν της; Εἶναι ἡ πίστις ὁ κύριος ρυθμιστὴς τῆς ζωῆς μας; Τρέφεται ἡ ὅλη μας ζωὴ ἀπὸ τὴν πνευματικὴν πανδασίαν τῆς θρησκείας μας ἢ μήπως ἡ θρησκεία ἀναμένει νὰ ζήσῃ ἀπὸ τὰ ψυχία πού πίπτουν ἀπὸ τὴν πλουσίαν τράπεζαν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς; Πιστεύομεν τέλος εἰς ὅλα αὐτὰ ἐνσυνειδήτως ἢ ἀγαπῶμεν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ θέλομεν τὸν Ἱερέα, διότι οὕτω παρελάβομεν, διότι καὶ ἄλλοι ἔχουν Ἐκκλησίας, διότι οὕτω ἐσυνήθισαμεν;

Πόσον δύσκολο θὰ ἦτο δι' ὅλα τὰ ἀνωτέρω ζητήματα ν' ἀπαντήσωμεν εἰς τὴν ἐρωτῶσαν συνείδησίν μας θετικῶς! Μία εἰλικρινὴς ἀπάντησις θὰ ἦτο ὅτι τὰ 90 τοῖς ἑκατὸν τῶν Χριστιανῶν μας ἢ δὲν πιστεύουν καθόλου εἰς τὴν ἱερότητα τῆς Ἐκκλησίας μας ἢ πιστεύουν μόνον κατὰ παράδοσιν καὶ συνήθειαν.

Ἡ κατὰ συνήθειαν ὁμῶς πίστις δὲν ἔχει ζῶν, δὲν ἐπιβάλλεται, καὶ διὰ τοῦτο δὲν μεταδίδεται καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς εἰς τὴν νέαν γενεάν, ἢ ὅποια δὲν συνηθίζει ν' ἀρέσκειται εἰς τὰς «συνηθείας», ἀλλὰ θέλει γνῶσιν καὶ ζωήν. Διὰ τοῦτο καὶ δυσκολεύεται νὰ θρησκευέσῃ, θεωρεῖ τὴν θρησκείαν παμπούλα, καταπίεισιν! Ὁ Χριστιανὸς τῆς ἐποχῆς τῶν ἐρευνῶν θέ-

Η ΚΥΠΡΟΣ

Ἡ Φύση στὰ παιγνίδια τῆς μονάχῃ σέχει ρίξει
Μέσ' τὸ γαλάζιο πέλαγο μακρυὰ ἀπὸ μιὰ στεριά
Ἔτσι πού ἡ Μοῖρα πρόστυχα σὲ σένα ἔχει χωμίξει
Κι' ἐπάνω σου ζευγάρωσαν ὁ δόλος κι' ἡ σκλαβιά.

Σὰν μῆλο λὲς τῆς Ἐριδος ἀπὸ Θεοὺς ριγμένη
Μέσ' σὲ γαλάζιο κἀνίστρο στὰ πόδια ἐραστῶν
Ὅπου τὸ δῶρο μπερδεψε μὲ δόλιαν ἐρωμένη
Κι' ἀφήσανε στὸ σῶμά σου ἴχνη θαθειῶν πληγῶν.

Σὰν ἄλλο Ἐλγίνειο Μάρμαρο, κλεμμένη ἀπ' τὴ φυλὴ σου
Σὲ μιὰ στιγμὴ πού ἀνίκανη τὸ δίκαιο σου νὰ ῥῆς
Καὶ μὲ χρυσάφι τίμησαν τ' ἀτίμητο κορμί σου
Καὶ ἄλθηκες βασίλισσα θνητοὺς νὰ προσκυνῇς.

Ζητειάνα τώρα θάλθηκες στοὺς δρόμους νὰ γυρίζῃς
καὶ πόρτες μ' ὁμορφο ὄνομα μ' ἐλπίδα νὰ κτυπᾷς
Μὰ πάντα Κύπρος θρίσκεσαι στοὺς δρόμους ν' ἀντικρύξῃς
Τὸ δῶρο ποῦναι κτήμά σου καὶ μάταια νὰ ζητᾷς.

Ζητειάνα! Μὰ τὰ ράκη σου πολύτιμο μετᾷ
Μὲ χρῶμα γαλανόλευκο — σφικτόδετος δεσμός —
Ποὺ κρύβουν σάρκα πάναγνη, ψυχὴ πῶχει φυλάξει
Φυλῆς τὸ Πνεῦμα τ' ἀφθαρτο — γνήσιος θησαυρός.

Ὁ αἰθέρας καὶ τὰ κύματα π' ἄθελα σὲ χωρίζουν
Ἀπ' τῆς γλυκειᾶς τῆς Μάννας σου τὴν ἄξια ἀγκαλιά
Εἶθε μὲ γλυκομήνυμα γρήγορα νὰ θουίζουν:

«Γιορτάζει ἡ Κύπρος σήμερα γιὰ τὴν Ἑ λ ε υ θ ε ρ ι ᾶ » .

Νέα Ὑόρκη

«ΣΟΛΙΤΙΣΣΑ»

λεῖ νὰ γνωρίζῃ διὰ νὰ θρησκευέῃ. Καὶ ἡ θρησκεία μας δέχεται θεβαίως ἔρευναν, πλὴν χρειάζεται ἔρευνα εἰδική, θαθεῖα, μεγάλη. Ἡ θὰ πιστεύῃ κανεὶς ὅπως παρέλαθε τὴν θρησκείαν του ἢ θὰ ὑποβληθῇ εἰς κόπους νὰ γνωρίσῃ τὴν οὐσίαν αὐτῆς. Καὶ ὅταν τὴν γνωρίσῃ τότε θὰ τὴν ἀγαπήσῃ δυνατὰ, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἡμπορεῖ νὰ ζήσῃ χωρὶς θρησκείαν, χωρὶς Ἐκκλησίαν, χωρὶς λατρείαν τοῦ Θεοῦ του.

Ἡ δυστυχία ἡ σημερινή — πρέπει νὰ τὸ παραδεχθῶμεν — εἶναι ἕνα εἶδος τιμωρίας, εἶναι τὸ φυσικὸν ἀποτέλεσμα τῆς ριχότητος μὲ τὴν ὁποίαν ἀντιμετωπίσαμεν ὅλοι μας τὸ πρόβλημα τῆς θρησκείας καὶ τῆς λατρείας μας, κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ κατ' ἀναλογία τῶν ὑποχρεώσεών μας.

Τὸ πνεῦμα τὸ φιλελεύθερον, τὸ ὁποῖον παρουσιάσθη τελευταίως ἐξ ἀφορμῆς τῶν μεγάλων τεχνικῶν προόδων καὶ τῆς ἀνακαλύψεως ὁ-

λίγων φυσικῶν νόμων εὗρεν ἀπροπαρασκευάστους ὄχι μόνον τοὺς πιστοὺς μας, ἀλλὰ καὶ ἡμᾶς τοὺς τεταγμένους θεματοφύλακας τῶν ἱερῶν μας θρησκευτικῶν παραδόσεων. Ὁ λαὸς ἐζήτησε καὶ εἰς τὰ τῆς θρησκείας μας ἀποδείξεις. Δὲν εἶναι ὁμῶς προπαρασκευασμένος εἰς τοῦτο, οὐδὲ οἱ ἀρμόδιοι εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀντιμετωπίσουν ἀμέσως καὶ μὲ τὸν κατάλληλον τρόπον τὰ νέα ἐρωτήματα.

Διὰ νὰ διατυπωθῇ ἡ θρησκεία μας, ὡς τὴν παρελάβομεν, ἔχρευσθησαν κόποι πολλοὶ καὶ αἰῶνες ἱκανοί. Ἐχρειάσθη μελέτη φιλολογικὴ, θαθεῖα καὶ τοῦ φυσικοῦ κόσμου καὶ τοῦ κόσμου τῆς πίστεως. Ἐχρειάσθησαν ἀγῶνες μεγάλοι δογματικοὶ ἀπὸ ἀνδρας πίστεως καὶ πνεύματος μεγάλου. Ὁλόκληρος ἡ κληρονομία αὐτή, ἐκδηλουμένη εἰς τὸν τύπον τῆς ἐκκλησιαστικῆς μας ζωῆς, ἔχασε σιγά-σιγά τὴν τεραστίαν ἀποδεικτικὴν

καὶ πειστικὴν τῆς δυνάμιν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐκτιμᾷ πλέον δεόντως τοὺς ἐτοιμοὺς θησαυροὺς τῆς κληρονομίας.

Διὰ τοῦτο οἱ πιστοὶ μας εἰς τὸ νέον ἐρευνητικὸν ρεῦμα ποὺ ἐξέσπασε μένουν κλονιζόμενοι κατὰ τὴν πίστιν καὶ μετέωροι εἰς τὰς θρησκευτικὰς τῶν πεποιθήσεις, ἕως οὗ καὶ πάλιν διὰ καταλλήλου ἐμβαθύνσεως εἰς τὸ νόημα, εἰς τὴν οὐσίαν τῆς θρησκείας μας προσανατολισθοῦν σαφῶς πρὸς τοὺς μεγάλους θησαυροὺς τῆς θρησκείας μας. Τότε θὰ ζήσωμεν τὸν Χριστιανισμόν τὸν πραγματικόν, τὸν παρέχοντα ζωὴν καὶ παροῦσαν καὶ μέλλουσαν. Ὁ Χριστιανισμὸς τὸν ὁποῖον σήμερον ζῶμεν δὲν εἶναι ὁ πραγματικὸς Χριστιανισμός, εἶναι μία «μετάφρασις» αὐτοῦ, ἄτονος καὶ χωρὶς Ζωὴν—ὅπως πολὺ ὀρθῶς παρατηρεῖ ὁ Γερμανὸς Φιλόσοφος καὶ παιδαγωγὸς SPRANGER. Πρὸς ἐπανόρθωσιν τῆς ζωτικότητος τῆς πίστεως δὲν ἀρκεῖ ὅμως ἡ χρῆσις τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης γλώσσης. Εἶναι ἀνάγκη καλλιτέρας γνωριμίας μὲ τὴν πίστιν, βαθυτέρας μελέτης τῆς πρώτης πηγῆς τῆς πίστεώς μας, τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ τῆς ἀρχαίας μας παραδόσεως. Χρειάζεται στενωτέρα ἐπαφὴ μὲ τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως ὅλων ἡμῶν, ἰδιαίτατα δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν τῶν κληρικῶν μας. Ἐδῶ καταφαίνεται ἡ ἀνάγκη τῆς τελείας προπαρασκευῆς τῶν ἱερέων μας. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει σήμερον νὰ στρέψῃ ὅλην τὴν προσοχὴν εἰς τὸν πλήρη καταρτισμὸν τοῦ κλήρου τῆς, ψυχικὸν καὶ πνευματικὸν τοιοῦτον. Θέλομεν κλῆρον θαθείας πίστεως, ἀντάξιον τῆς θείας μας θρησκείας, ἀλλὰ καὶ ἱκανὸν νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸν ἀνταγωνισμόν τῶν διαφόρων Χριστιανικῶν παραφυάδων, αἱ ὁποῖαι παρουσιάσθησαν καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ παρουσιάζωνται.

Ὅταν ὁ Ἱερεὺς καταρτισθῇ τὸσον δυνατὰ τότε θὰ δυνηθῇ νὰ διδάξῃ τοὺς γονεῖς, αὐτοὶ δὲ μαζὺ μὲ τὸν Ἱερέα θὰ διδάξουν τὰ ἄγνὰ παιδιὰ, ὥστε νὰ πιστεύσωμεν ὅλοι συνειδητὰ, νὰ λατρεύσωμεν ὅλοι ἀνεξαρτέτως τὸν Θεὸν ἐν πνεύ-

ματι καὶ ἀληθείᾳ, νὰ γίνωμεν ἡ ζωσα τοῦ Χριστοῦ μας Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία.

Καὶ ἐδῶ ὅμως δὲν πρέπει νὰ θιασθῶμεν. Διὰ μόνης τῆς διδασκαλίας δὲν μεταδίδεται αὐτομάτως ἡ πίστις. Πολλοὶ καὶ μετὰ τὴν διαφώτισιν θὰ μένουν ἀσυγκίνητοι, ἀνεπηρέαστοι. Ἡ πίστις δὲν ἐπιβάλλεται εὐκόλῃ ἐξωθεν. Καὶ ὁ ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας θὰ καμφθῇ πολλάκις, θὰ ἀπογοητευθῇ ἴσως! Εἰς τὸ δύσκολον αὐτὸ σημεῖον κατ' ἐξοχὴν θὰ καταφεύγωμεν εἰς τοὺς μεγάλους τῆς ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐκεῖθεν θὰ ζητοῦμεν ὑποδείγματα ἐργασίας, ἐκεῖθεν θὰ ἀντλοῦμεν θάρρος καὶ δυνάμιν πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ

βαρέως μὲν πλὴν χρηστοῦ ὄντως ἔργου τῆς Ἐκκλησίας.

Πόσα δὲν μᾶς διδάσκει ὁ θεμελιωτὴς τῆς Ἐκκλησίας μας Παῦλος εἰς τὸ δύσκολον τοῦτο σημείον! «Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν Πατέρα... ἵνα ἐξισχύσητε καταλάβεσθαι σὺν πασι τοῖς ἁγίοις τί τὸ πλάτος καὶ μήκος καὶ ὕψος καὶ βάθος, γινῶναι τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ». (Ἐφεσ. 3, 14-20). Τὸ μυστήριον τῆς Πίστεώς μας εἶναι ὑπὲρ γνῶσιν. Διὰ τοῦτο χρειάζεται ἀγάπη, χρειάζεται προσευχή. «Ὡ καὶ νὰ μᾶς ἀξίωonen ὁ Θεὸς νὰ μάθωμεν νὰ γονατίζωμεν! Τοῦτο εἶναι τὸ πρῶτιστον ἔργον τοῦ Ἱερέως τῆς σήμερον.

ΚΑΜΠΑΝΕΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΣΟΦΙΑΣ

Los Angeles, California

Τί ψέλνετε, καμπάνες καινούργιες, ἡχηρές,
σὲ οὐρανοὺς γαλάζιους, μέσ' ἀπ' τὶς φοινικίες;
Κάπως ἀρχαῖο μοιάζει τὸ ἄσμα σας, θαρρῶ,
μ' ὅλο ποὺ ὁ ἥχος θγαίνει χρυσάφι καθαρὸ.

Ποῦθε νᾶν' τὸ παράδοξο τοῦτο ἄσματικό;
Ἀπὸ χωριοῦ ἔωκκλῃσι, σήμαντ' ἀσκητικό,
Μητροπόλῃ Ἑλλήνων, προσκυνητῶν ἐσμός,
Βυζαντινὲς χορεῖες, σ' αἰῶνων συνειρμό;

Μακρυὰ ἀπ' τὶς ἀκτές σας, πολλὰ χρονάκια πᾶν,
σὺν πρωτοβγῆκε ὁ ὕμνος, ποὺ οἱ κτύποι σας σκορπᾶν.
Ἡ Χάρις καὶ ἡ Πίστις, ἡ ἐλπίδα κι' ἡ χαρά,
ὁ Λόγος τῆς Ἀγάπης, χρυσὴ ρυθμῶν σειρά.

ᾠὴ Κλήρου λιτανεῖται, σεμνὸν βῆμα πιστῶν
δοῖον Ἱεράτευμα, Πολίτευμα σεπτόν,
Ἐθνη Σὲ προσεκύουν, τὸν Λυτρωτὴν Χριστόν!

«Δόξα», ὅταν ἡχεῖτε, «τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς»,
τὴν Πόλιν τῶν Ἀγγέλων οὐράνιος χορὸς
κυκλῶναι, καὶ στὸν ὕμνο τῶν ταπεινῶν θνητῶν
τὸ Ὡσαννὰ τονίζει, ἐκ νόων μυστικῶν!

Ψάλλετε σεῖς: «Τὸ θεῖον στοὺς ἐπὶ γῆς οἰκεῖ,
ἡ τοῦ Πατρὸς Σοφία στὸν κόσμον παροικεῖ.
Καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου λέγει ἐπὶ σταυροῦ
τὸν Βίον, τὴν Θανήν του, Υἱὸς Αὐτοῦ Θεοῦ».

Κηρύξατε πρὸς ὅλους τὴν μόνη διδαχὴ:
«Βωμῶν χειροποιήτων ἡ θεία ἀπαρχὴ
σεῖς, ὦ Πιστοί! Τοῦ ζῶντος Θεοῦ εἰσθε ναοί!
Ἀπὸ τὴν γῆν τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἐξ οὐρανοῦ
τὸ Πνεῦμα — ΥΨΙΣΤΟΥ ΤΕΚΝΑ, Ω ΛΑΟΙ!»

Θ. Π. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

Los Angeles, Calif., 5 Ὀκτωβρίου 1952.

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ ΚΑΙ Η ΔΥΣΙΣ

(Συνέχεια)

Ευρέθη ὅμως ἀντιμέτωπος τοῦ ἀνωτέρου καὶ κατωτέρου κλήρου, καὶ τοῦ λαοῦ. Ἄλλ' ὁ Χρυσόστομος δὲν ἦτο ἄνθρωπος ὑποχωρητικός, ἡγάπα τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐμίσει τὴν ἁμαρτίαν. Ἦρchiσε τὸ ἀνορθωτικόν του ἔργον χωρὶς νὰ λάθῃ ὑπ' ὅσιν ποῖον ἢ ποίους ἐπρόκειτο νὰ λυπήσῃ καὶ καταδικάσῃ. Ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του, ἀλλὰ ἐδημιούργησε μεγάλην ἐχθρικὴν ἀτμόσφαιραν ἐναντίον του, ἥτις ἐφθασε καὶ μέχρι τῆς βασιλείας ἀκόμη. Ταῦτα πάντα καὶ ἡ ἀντιζηλία τοῦ Ἀλεξανδρείας, ὅστις ἔχασε τὰ πρωτεῖα τὰ ὁποῖα εἶχε, πρὶν ἢ Κωνσταντινούπολις, καὶ ὁ Κωνσταντινουπόλεως, λάθουν τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν πόλεων καὶ Ἐπισκόπων τῆς ἀνατολῆς, ἔδωσαν αἰτίαν νὰ καταδικασθῇ ὁ Χρυσόστομος ὑπὸ παρανόμου συνόδου καὶ νὰ ἐξορισθῇ. Εἰς τὴν ἐξορίαν του, ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος, δὲν ἔπαυσε νὰ ἀλληλογραφῇ μετὰ τῶν πιστῶν του φίλων. Ἐκ τῆς ἐξορίας ἔγραψεν, ὁ Χρυσόστομος, καὶ πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης Ἰννοκέντιον, ὅστις ἦτο συμπαθέστερος καὶ ἐνεργητικώτερος τοῦ προκατόχου του Δαμάσου, δυὸ ἀξιολόγους ἐπιστολάς. Ἄς τὰς ἐξετάσωμεν, διότι εἶναι ἐντὸς τοῦ θέματος ἡμῶν, διὰ νὰ ἴδωμεν ἂν καὶ αὐταὶ συνετέλεσαν εἰς τὴν ὑποστήριξιν τοῦ Πρωτείου τῆς Ρώμης.

Ἀμφότεραι αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Χρυσοστόμου ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Ἰννοκέντιον Α', Ἐπίσκοπον Ρώμης. (Ὁ Ἀγγλικανὸς ἱστορικὸς Μιλμαν μᾶς βεβαιοῖ, ὅτι ἐπὶ τῇ θάσει τῶν Ἑλληνικῶν ἀντιγράφων, ἡ πρώτη ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους Ρώμης, Μιλάνου καὶ Ἀκηνῆς, εἰς δὲ τὰ Λατινικὰ ἀντίγραφα φαίνεται ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς μόνον τὸν Ἰννοκέντιον Α'. Καὶ τὰ ἀντίγραφα τῶν πρώτων χρησιμοποιοῦν τὸν πληθυντικόν, τὰ δὲ τῶν δευτέρων τὸν ἐνικόν. Πρὸβλ. Milman H. H., History of Latin Christianity, N.Y. 1860, Τόμ.Α', σελ.141, ὑποσ.1).

Εἰς μὲν τὴν πρώτην ἐκ τῶν δύο, ὁ Χρυσόστομος πληροφορεῖ τὸν Ἰννοκέντιον περὶ τῆς δράσεως τοῦ Θεοφίλου Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ δώσῃ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἀναμίξεως ἱεραρχῶν εἰς ἐπαρχίας ξένας. Ἐάν, λέγει,

«...κρατήσῃ τὸ ἔθος καὶ ἐξὸν γένηται τοῖς βουλομένοις εἰς τὰς ἀλλοτρίας ἀπιέναι παροικίας ἐκ τοσούτων διαστημάτων καὶ ἐκβάλλειν οὓς ἂν ἐθέλοι τις, καὶ κατ' ἐξουσίαν ἰδίαν πράττειν, ὅπερ ἂν ἐθέλωσιν, ἵστε ὅτι πάντα οἰχῆσεται καὶ πόλεμός τις ἀκήρυκτος πᾶσαν ἐπιδραμεῖται τὴν οἰκουμένην, πάντων πάντας θαλλόντων καὶ θαλλομένων». (Migne E. Π. 52 κεφ. δ', στ. 529 - 36).

Εἰς δὲ τὴν δευτέραν τοῦ ἐπιστολῆν, ἡ ὁποία εἶναι θραυχτέρα τῆς πρώτης, ὁ Κωνσταντινουπόλεως εὐχαριστεῖ τὸν Ἰννοκέντιον διὰ τὴν εἰλικρινῇ διάθεσιν αὐτοῦ νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ παρηγορήσῃ, παρ' ὅλην

Τοῦ Αἰδ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΣΟΥΜΑ

Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Brookline

τὴν ἀπόστασιν, ἥτις τοὺς χωρίζει,

«...καὶ οὐχ ὁδοῦ μῆκος τοσοῦτον, οὐ χρόνον πλῆθος, οὐ δυσκολία πραγμάτων ὑπτίους γενέσθαι ὑμᾶς παρεσκεύασεν· ἀλλὰ μένετε μιμούμενοι τοὺς ἀρίστους τῶν κυβερνητῶν...». (Migne, ἐνθ' ἄνωτ. στ. 535-6).

Συνιστᾷ δὲ εἰς αὐτὸν νὰ ἐπιμενῇ ἀκόμη περισσότερον, καὶ νὰ μὴ ἀπελπισθῇ, οὔτε νὰ ἀπογοητευθῇ, διότι

«...ὕπὲρ τῆς οἰκουμένης σχεδὸν ἀπάσης ἐπαρὼν ὑμῖν ἀγὼν πρόκειται, ὑπὲρ Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ γόνυ κατενεχθειῶν, ὑπὲρ λαῶν διασπαρέντων, ὑπὲρ κλήρων πολεμουμένων, ὑπὲρ ἐπισκόπων φυγαδευομένων, ὑπὲρ θεσμῶν πατέρων παραβαθέντων...» (Αὐτόθι).

Ἡ δὲ ὑπὲρ τοῦ Χρυσοστόμου διάθεσις τοῦ Ἰννοκεντίου ἀποτελεῖ δι' αὐτὸν

«...τείχος, τοῦτο ἀσφάλεια, τοῦτο λιμὴν ἀκύμαντος, τοῦτο θησαυρὸς μυρίων ἀγαθῶν, τοῦτο εὐφροσύνη, καὶ πολλῆς ἡδονῆς ὑπόθεσις». (Αὐτόθι).

Ἐκτὸς τῶν δύο τούτων ἐπιστολῶν ὁ Χρυσόστομος ἔγραψε καὶ πρὸς ἄλλους Δυτικούς ἐπισκόπους, τὸν Βερένιον Ἐπίσκοπον Μιλάνου, καὶ τὸν Χρωμάτιον Ἐπίσκοπον Ἀκηνῆς μετὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα. Ἀλλὰ καὶ οἱ ὁπαδοὶ τοῦ Χρυσοστόμου ἔγραψαν πρὸς τὸν Ρώμης, διὰ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς διωγμοὺς τοὺς ὁποίους ὑπέστησαν, ἐκ μέρους τῶν ὀργάνων τοῦ Θεοφίλου, ὅστις χαρακτηρίζεται ὡς ἡ ψυχὴ ὅλης αὐτῆς τῆς ἀνωμάλου καταστάσεως.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ὤθησαν τοὺς Δυτικούς Θρησκευτικούς καὶ πολιτικούς ἰθύνοντας, νὰ σκεφθοῦν, περὶ συγκλήσεως Οἰκουμενικῆς συνόδου. Ἀπεφάσισαν δὲ ἀπὸ κοινοῦ νὰ συγκαλέσουν Μεγάλην σύνοδον εἰς τὴν πόλιν τῆς Θεσσαλονίκης, ὅπου θὰ ἡδύναντο οἱ Ἐπίσκοποι ἀμφοτέρων τῶν μερῶν νὰ προσέλθουν χωρὶς πολλοὺς κόπους, ἀφοῦ ἦτο εἰς τὸ μέσον Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως. Ἐπίσης ἀπεφασίσθη νὰ προσέλθουν καὶ ὁ Χρυσόστομος καὶ ὁ Θεόφιλος εἰς τὴν σύνοδον, διὰ νὰ ληφθοῦν τελειωτικὰ μέτρα. Τὰς ἀποφάσεις ταύτας οἱ Δυτικοὶ ἤθελον νὰ γνωρίσουν πρὸς τοὺς ἀνατολικούς μετ' πρεσβείαν ἀποτελουμένην ἐκ πέντε ἐπισκόπων, δύο ἱερέων καὶ ἐνὸς διακόνου. Δυστυχῶς ὅμως ἡ πρεσβεία, μετὰ τὰς ἐπιστολάς τὰς ὁποίας ἔφερε μαζύ της, ὅχι μόνον δὲν ἔγινε δεκτὴ ἐπισήμως, ὡς θὰ ἔπρεπε, ἀλλ' ἔπαθε τὰ πάνδεινα ἐκ μέρους τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας φυλακισθεῖσα καὶ ἐξευτελισθεῖσα. Οἱ Δυτικοὶ δὲν ἡδύναντο τίποτε νὰ πράξουν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια.

Ὁ Ὀνώριος καὶ ὁ Ἰννοκέντιος μαθόντες τὰ γεγονότα ἐλυπήθησαν, ἀλλὰ δὲν ἡδύναντο νὰ ἐκδικηθοῦν, διότι ὁ Ἀλάριχος εὗρίσκετο εἰς τὰ τεῖχη τῆς

Ρώμης. Κατέπιον λοιπόν τὴν μεγάλην ταύτην προσβολήν. Καὶ οὕτω πως ἐτελείωσαν αἱ σχέσεις τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν πρὸς τὴν Δύσιν. Ἐξ αὐτῶν δὲν βλέπομεν οὐδεμίαν παραδοχὴν τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα. Καὶ ὅμως οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ, καὶ παλαιότεροι, ἀλλὰ πρὸ παντὸς καὶ νεώτεροι, ἀποπειρῶνται νὰ μᾶς πείσουν, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ρώμης εἶχε μοναρχικὸν καὶ διοικητικὸν πρωτεῖον, τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία παρεδέχετο, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ τρεῖς Μεγάλοι Ἱεράρχαι. Ἀναφέρονται νεώτερον τινα, ὅστις λέγει τὰ ἑξῆς:

«... ἡ θέσις τοῦ Ἐπισκόπου Δαμάσου καθ' ὅλην τὴν ἐποχὴν, ἐπέιχε θέσιν ἀρχηγοῦ καὶ κορυφαίου...» (Rev. F. Mourret, A History of the Catholic Church, transl. by Rev. Thompson, St. Louis, Mo., 1935, τόμ. Β', σελ. 277).

Ἀλλαχοῦ ὁ αὐτὸς ἱστορικὸς γράφει:

«ἡ ἀποδοχὴ τῆς Ἐκκλησίας Ρώμης ἔκαμεν τινὰ κανονικὸν ἐπίσκοπον». (Αὐτόθι).

Εἰς τὸ ἴδιον σύγγραμμά του ἐπιλέγει, ὅτι:

«ὁ Πάπας Δάμασος ἔδειξε τὸ Πρωτεῖον αὐτοῦ καθαίρεσας πολλοὺς ἐπισκόπους τῆς Δύσεως, οἱ ὁποῖοι εἶχον φρόνημα Ἀρειανικόν, καθὼς ἦτο ὁ Αὐξέντιος, Μιλάνου». (Αὐτόθι).

Καὶ ἤδη ἀπαντῶμεν εἰς τὸν ἐλλόγιμον, ἀλλ' ἀνιστόρητον καὶ ἀνακριθῆ Ρωμαιοκαθολικόν, ὅτι, ἐάν ὁ Δάμασος ἦτο ὁ κορυφαῖος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁ ὑπατος δικαστής, διατὶ τότε δὲν ἔθεσε τέρμα εἰς τὸ Μελετιανὸν σχίσμα, τὸ ὁποῖον ἔπαυσε ὅταν οἱ Δυτικοὶ ἐδέχθησαν τὸν Ὁρθόδοξον διάδοχον τοῦ Φλαβιανοῦ (τὸ 415) Ἀλέξανδρον; Ἡ μερὶς τῶν Ἀνατολικῶν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Μελετιανοῦ σχίσματος ἐπέτυχε. Ποῦ εἶναι τὸ Πρωτεῖον τῆς Ρώμης εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν;

Ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον ζήτημα, ὅτι, ὅταν τις ἀπεδέχετο τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης, ἐγένετο κανονικὸς ἐπίσκοπος, λέγομεν, ὅτι τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀγκύρας Μαρκέλλου καὶ τοῦ Ἀλεξανδρείας Μαξίμου ἀποδεικνύουν τὸ ἀντίθετον, διότι ἀμφότεροι ἐγένοντο δεκτοὶ ὑπὸ τῆς Ρώμης καὶ ἀμφότεροι κατεκρίθησαν καὶ κατεδικάσθησαν ὑπὸ τῆς Ἀνατολῆς, καὶ τὰς ἀποφάσεις ταύτας, κατ' ἀνάγκην, ἐδέχθησαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἀλάθητοι Πάπαι τῆς Δύσεως. Διὰ τὴν καταδίκην ἐνὸς Ἀρειανόφρονος Ἐπισκόπου προσθέτομεν, ὅτι ἡ Ἀνατολή ἐκάλεσε ὄχι μόνον τοπικάς, ἀλλὰ Οἰκουμενικάς Συνόδους διὰ νὰ καταδικάσῃ αἰρετικούς καὶ οὕτω πως κατοχυρώσῃ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας.

Πλανῶνται οἱ Δυτικοί, ὅταν διισχυρίζονται, ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐδέχθη Μοναρχικὸν Πρωτεῖον τοῦ Πάπα. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν, καθὼς καὶ τὰ πιστὰ τέκνα αὐτῆς, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, παρεδέχοντο τιμητικὸν πρωτεῖον, τὸ ὁποῖον, κατ' ἀρχὰς μὲν, εἶχεν ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης, διότι ἐκεῖ ἦτο ἡ πρωτεύουσα τοῦ κράτους, καὶ τὸ ὁποῖον ἐπῆρε, μετὰ ταῦτα καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Κωνσταντινουπόλεως,

διὰ τοῦ Τρίτου Κανόνος τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου «διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν Νέαν Ρώμην».

Καὶ αὐτοὶ οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι εἰς τὰς σχέσεις αὐτῶν μετὰ τῶν Δυτικῶν δὲν φαίνεται, ὅτι ἔκαμαν παραχωρήσεις, οὔτε ἀκόμη ἐχρησιμοποίησαν ὑπερβολικάς ἐκφράσεις, διὰ νὰ ἐξυψώσουν τὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης, ὡς πάλαι ἔπραξαν ὁ Ἰγνάτιος Ἀντιοχείας, καὶ ὁ Εἰρηναῖος Λουγδούνων, χαρακτηρίσαντες τὴν Ἐκκλησίαν ἐκείνην «ἀξιοθέον, αξιοπρεπεῖ, αξιομακάριστον, ἀξιέπαινον, αξιοεπίτευκτον, ἀξιοάγονον, προκαθημένην τῆς ἀγάπης» καὶ «μεγίστην ἀρχαιοτάτην καὶ γνωστὴν εἰς πάντας, ἐν ἣ διετηρήθη ἡ ἀποστολικὴ παράδοσις» καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ συνέρχεται πᾶσα ἡ Ἐκκλησία.

Οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, παρ' ὅλας τὰς ἀνάγκας, τὰς ὁποίας εἶχον, παρ' ὅλην τὴν πίεσιν τῶν αἰρετικῶν, σχισματικῶν καὶ τὴν ἐπέμβασιν τῆς Πολιτείας εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά, ἥτις ἔφερε τὴν Ἐκκλησίαν εἰς ἀξιολύπητον κατάστασιν, δὲν παρεδέχθησαν οὐδεμίαν ἀνωτερότητα τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης, οὔτε ὠνόμασαν αὐτὸν δικαστὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων (πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐδίσταζον νὰ πράξουν, ἐάν ὑπῆρχε μοναρχικὸν πρωτεῖον), ἀλλὰ μᾶλλον προσεφώνησαν αὐτὸν ὡς ἀδελφόν, συλλειτουργόν, ὁμόψυχον. Ἐκτὸς τούτου βλέπομεν, ὅτι ἐπιμένουν εἰς τὸ συνοδικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον μόνον δύναται νὰ ἐπιφέρῃ τὴν εἰρήνην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν ἔπραξεν ὁ Δάμασος, ὅστις θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν μονάρχης καὶ ὁ κορυφαῖος τῆς Ἐκκλησίας, λόγῳ τῆς ὑπεροφίας του καὶ καχυποψίας του, φθάσας μέχρι βαθμοῦ νὰ θεωρήσῃ καὶ αὐτὸν τὸν Ἅγιον καὶ Ὁρθόδοξον Μελέτιον ὡς αἰρετικὸν καὶ σχισματικόν. Καὶ ὅμως ζῶντα οἱ Δυτικοὶ δὲν τὸν ἐτίμησαν, θανόντα ὅμως τὸν κατέταξαν μετὰ τῶν Ἀγίων τῶν καὶ τὴν μνήμην του ἐορτάζουν τὴν 12ην Φεβρουαρίου.

Ἡ Ἀνατολική, παρατηρεῖ ὁ σοφὸς ἱστορικὸς Schaff, «οὐδέποτε παρεδέχθη τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα, ἐκτὸς ἐάν τοῦτο ἦτο τιμητικόν... τὸ σχίσμα τῶν δύο Ἐκκλησιῶν (ἀνατολῆς καὶ δύσεως) ἐγένετο, διότι ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία δὲν ἐπεθύμει νὰ θυσιάσῃ τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεξαρτησίαν της εἰς τὴν Ρώμην καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ τῶν ἀποφάσεων τῶν Μεγάλων Οἰκουμενικῶν Συνόδων». (Schaff, History of the Christian Church, N. Y., 1887, τόμ. Γ', σελ. 313-4). Καὶ ἠδύνατο νὰ προσθέσῃ ἀκόμη, ὅτι δὲν ἤθελε καὶ νὰ ἀπομακρυνθῇ καὶ τῶν διδασγμάτων τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἐδέχθησαν τοιοῦτον Πρωτεῖον. Μῆπως καὶ τὸ ἴδιον δὲν θροντοφωνεῖ ὁ σηματοφόρος τῆς Μεταρρυθμίσεως Μαρτίνος Λούθηρος, εἰς τὴν ἐν Λάιπζικ συζήτησιν, μετὰ τοῦ φανατικοῦ Καθολικοῦ Δόκτωρος Ἐκκ, ὅτι «τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα εἶναι ἐπιπόνησις νεωτέρα μόλις ἔχουσα ζωὴν τετρακοσίων ἐτῶν... Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία οὐδέποτε τὸ παρεδέχθη». (Lindsay T. M., A History of the Reformation, N. Y. 1941, τόμ. Α', σελ. 235).

ΑΠΟΨΕΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

Η ΚΥΠΡΟΣ ΜΑΣ

ΑΦΙΧΘΗ κατ' αὐτὰς ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος καὶ Ἐθνάρχης Κύπρου Κύριος Μακάριος ὡς ἐντολοδόχος τοῦ ἡρωϊκοῦ του ποιμνίου καὶ κάθε Ἑλληνικῆς ψυχῆς διὰ τὰ διαμαρτυρηθῆ ἅπαξ ἔτι εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη διὰ τὴν συνεχιζομένην δουλείαν τῆς Ἑλληνικωτάτης νήσου καὶ τὰ ζήτησι τὴν δικαίωσιν τοῦ ἐθνικοῦ πόθου, τὴν ἔνωσιν μετὰ τῆς μητρὸς Ἑλλάδος. Συνδυασμοὶ ἀκατανόητοι διὰ τοὺς πολλούς, πολιτικαὶ σκοπιμότητες, ἀναβολαὶ καὶ ὑπεκφυγαὶ θίγουσαι θαυτάτα τὰ αἰσθήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ἡμπόδισαν ἀτυχῶς μέχρι σήμερον τὴν ἐπίσημον φωνὴν τῆς Ἑλλάδος νὰ ἀκουσθῇ ἰσχυρά, ἐλέγχουσα, ἀπαιτητικὴ καὶ νὰ ἀποτελέσῃ τὸ θέμα τοῦ Παγκοσμίου Ὁργανισμοῦ, τοῦ ὁποίου σκοπὸς ἀκριβῶς εἶναι ἡ ὑπεράσπισις τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ δικαίωματος τῆς αὐτοδιοικήσεως τῶν λαῶν. Ἀλλ' ἂν ἡ ἐπίσημος Ἑλλάς δὲν ὠμίλησεν ἀκόμη, ὠμίλησε καὶ ὁμιλεῖ διὰ τῶν θυσιῶν του ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς στερεῆς ἀποφάσεώς του νὰ ἐξασφαλίσῃ ὅτι τοῦ ἀνήκει ὁ ὑπερήφανος λαὸς τῆς νήσου, ὅλοι οἱ Ἕλληνες. Μαζὺ τῶν ὁμιλοῦν ἥδη ὅλα τὰ ἐλεύθερα ἄτομα καὶ οἱ ἐλεύθεροι λαοί. Τὴν ἐπίσημον φωνὴν τούτων θὰ διερμηνεύσῃ εἰς τὰ Ἡνωμένα Ἔθνη ἡ Αὐτοῦ Μακαριότης. Ὁ λόγος του ἀσφαλῶς θὰ ἀκουσθῇ. Οἱ Ἕλληνες τῆς Ἀμερικῆς ἴστανται παρὰ τὸ πλευρὸν του. Αἱ εὐχαὶ ὄλων συνοδεύουν τὸν Ἐθνάρχην Ἱεράρχην εἰς τὴν μεγάλην του ἀποστολήν.

Η ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΣ

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ λαός, κύριος ἀπόλυτος εἰς τὰ τοῦ οἴκου του, ἀνέδειξεν ἐλευθέρως τὴν νέαν του κυβέρνησιν, παρέσχε δὲ εἰς αὐτὴν εὐρυτάτην κοινοβουλευτικὴν θάσιν, ὥστε νὰ ἀποφευχθῇ ἐπὶ τέλους ἡ τόσον ἐπιζημία κυβερνητικὴ ἀστάθεια, ἡ ὁποία μαστίζει τὴν Ἑλλάδα. Οὕτω, ἀπερίσπαστος ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἀρχίζει τὸν βίον της ὑπὸ τὰς πλέον εὐνοϊκάς συνθήκας. Τὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀναμένουν ἐπὶ μακρὸν τὴν λύσιν των — τὰ οἰκονομικά, ἡ ἐθνικὴ ἄμυνα, ἡ ἀνασυγκρότησις καὶ ἀξιοποιήσις τῶν πλουτοπαγωγικῶν πηγῶν, ἡ Παιδεία, ἡ ἡθικὴ ἐξυγίανσις τῆς χώρας — εἶναι πολλὰ καὶ δυσχερῆ. Ἡ νέα κυβέρνησις ὅμως, ἰσχυρὰ ὡς ἀνεδείχθη ἐκ τῶν ἐκλο-

γῶν, θὰ κάμῃ ἀσφαλῶς τὸ καλύτερον. Τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος, τὰ ζῶντα εἰς τὴν κατ' ἐξοχὴν φιλέλληνα Ἀμερικὴν, θὰ χαροῦν ὅλως ἰδιαίτερώς ὅταν ἰδοῦν τὴν χώραν τῶν πατέρων των ὀρθοποδοῦσαν καὶ προκόπτουσαν.

ΤΑ ΕΝΣΗΜΑ ΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ ΜΑΣ

ΚΑΤ' αὐτὰς ἐπεσκέφθη τὴν Ἀκαδημίαν Ἀγίου Βασίλειου Ἐπιτροπὴ τῶν «Θυγατέρων τῆς Πηνελόπης» καὶ ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον πίνακα ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον ἐφιλοτέχνησεν ὁ καλλιτέχνης κ. Θεόδωρος Ψαρόπουλος. Ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ πίνακος τούτου ἡ Ὁργάνωσις αὕτη ἐξετύπωσεν εἰδικὰ ἔνσημα, τὰ ὁποῖα θὰ διαθέσῃ κατὰ τὰς ἐρχομένας ἐορτὰς τῶν Χριστουγέννων πρὸς ὄφελος τῆς Ἀκαδημίας μας. Ἡ εὐγενὴς πρωτοβουλία τῶν ἐκλεκτῶν τούτων Ἑλληνίδων προκαλεῖ θαθεῖαν συγκίνησιν, δὲν ὑπάρχει δὲ ἀμφιβολία ὅτι θὰ τύχῃ τῆς ἐκθύμου ὑποστηρίξεως ὄλων. Ὡς γνωστόν, καὶ ἡ Θεολογικὴ μας Σχολὴ ἐξεπόνησε καὶ διαθέτει παρόμοιον ἔνσημον. Μέσα εἰς τὰ ποσά, τὰ ὁποῖα θὰ διαθέσουν οἱ Ὁμογενεῖς διὰ Χριστουγεννιάτικα δῶρα, δὲν θὰ φανῇ καθόλου ἡ δαπάνη διὰ τὴν ἀγορὰν μερικῶν ἐνσήμων τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς καὶ τῆς Ἀκαδημίας. Ἐν τούτοις, τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον θὰ ἀποκομίσουν τὰ δύο μας ταῦτα Ἰδρύματα, ὅσον μικρὸν καὶ ἂν εἶναι, θὰ χρησιμοποιηθῇ διὰ τὴν θεραπείαν σκοπῶν ἱερῶν. Ἀς κάμουν ὅλοι τὸ καθήκον των.

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΟΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ τῆς Νέας Ὑόρκης, προφανῶς δὲ καὶ πλείστοι Ἀμερικανοὶ ἐκ τῶν προνομιούχων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐγνώρισαν καὶ ἐξετίμησαν τὰς ἀθανάτους ἐκφάνσεις τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ἔχουν τὴν μοναδικὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσουν ἀπὸ σκηνῆς δύο παραστάσεις ἀρχαίων δραμάτων ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἡλέκτρα εἶναι τὸ πρῶτον καὶ ὁ Οἰδίπους Τύραννος τὸ ἕτερον, ἀμφότερα ἀριστουργήματα, ὀφειλόμενα εἰς τὴν ἀθάνατον τέχνην τοῦ μεγάλου τραγικοῦ τῆς ἀρχαιότητος Σοφοκλέους. Ἡ ὁμογένεια ὁλόκληρος δοκιμάζει ἰδιαίτεραν χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειαν διὰ τὰς παραστάσεις αὐτάς. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ ἀρίστα ὀργανωμένον καλλιτεχνικόν συγκρότημα τοῦ Ἐθνικοῦ Θεάτρου τῆς Ἑλλάδος ἐπισκέπτεται τὴν χώραν αὐτήν. Εὐχόμεθα ἐπιτυχίαν εἰς τὴν ἀποστολήν του, ἀποστολήν ὄντως ἐθνικὴν, ἐλπίζομεν δὲ ὅτι θὰ ἐξευρεθῇ τρόπος, ὥστε νὰ παρακολουθήσουν τὰς παραστάσεις αὐτάς ἰδιοὶ μας καὶ ξένοι καὶ ἄλλων μεγάλων πόλεων.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

Τοῦ Κου Ξ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐπάνω σ' ἓνα γραφικὸ λόφο, λίγο ἔξω ἀπὸ τὴ μικρὴ πόλι, ὕψωνεται ἓνα μοναχικὸ πτωχικὸ ξύλινο σπιτάκι. Τὸ περιτριγυρίζει ἓνας μικρὸς μὰ περιποιημένος κήπος μὲ χιλιόχρωμα λουλούδια καὶ μερικά φρουτόδενδρα. Ὁ ἥλιος τὸ λούζει ἀπὸ παντοῦ καὶ οἱ ἀκτίνες του παίζουν χαδιάρικα ἀνάμεσα στὸ πυκνὸ φύλλωμα τῶν δένδρων καὶ τὰ πέταλλα τῶν λουλουδιῶν.

Κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τοῦ πιὸ πυκνόφυλλου δένδρου κάθεται ἓνας νέος μὲ ἓνα βιβλίον στὸ χέρι. Εἶναι γύρω ἀπὸ τὰ εἰκοσιπέντε μὲ καλοδεμένον κορμί, λεπτὰ χαρακτηριστικά καὶ ἡρεμὴ ἔκφρασι, πού συγχρόνως προδίδει ἐξυπνάδα, αὐτοπεποίθησι καὶ ψυχικὴ γαλήνη. Κάπου-κάπου κλείνει τὸ βιβλίον, σηκώνεται, κάνει μερικά βήματα καὶ βυθίζει τὸ βλέμμα του στὸ θάθος τῆς κοιλάδος στὴν ἀρυτίδωτη ἐπιφάνεια μιᾶς λιμνούλας, πού καθρεφτίζει στὰ ἡσυχά νερά της τὸν ἀντικρινὸ λόφο μὲ τὸ μεγαλοπρεπὴ καὶ νωχελὴ πύργον στὴν κορυφὴ του.

Στὸ βλέμμα του διαβάζει κανεὶς τὴν ἀπέραντη εὐτυχία, πού αἰσθάνεται. Κάπου-κάπου σὲ τέτοιες στιγμὲς κάτι ψιθυρίζει. Εἶναι λόγια εὐχαριστίας σὸν καλὸν μας Θεόν, πού τὸ ἔδωσε τῇ ζωῇ καὶ τὰ πολύτιμα μάτια, γιὰ νὰ θαυμάζῃ τὸ μεγαλεῖο τῆς δημιουργίας του. Γιατί ὁ Τὸμ—αὐτὸ εἶναι τὸ ὄνομά του—μαζί μὲ ἄλλα τὰ ἄλλα χαρίσματά του, ἔχει καὶ μιὰ ἰδιαίτερη μεγάλη ἀρετὴ, τὴν εὐσέβεια.

Ἦταν ἀκόμη πολὺ μικρὸς, ὅταν πέθανε ὁ πατέρας του, ἀφήνοντας στὴ μητέρα του τὸ πτωχικὸ τους σπιτάκι μαζί μὲ τὴν πίκρα τῆς χρείας καὶ τὴ φροντίδα γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ των. Ἡ μητέρα, εὐσεβὴς καὶ ἐργατικὴ, ἀφωσιώθηκε στὴν ἀνατροφή τοῦ μοναχογιουῦ της. Αὐτὸς ἦταν ἡ λατρεία της, ἡ παρηγοριά

της καὶ ὁ μοναδικὸς σκοπὸς τῆς ζωῆς της. Ἐδούλευε νύκτα-μέρα γιὰ νὰ τοῦ ἐξασφαλίσῃ μιὰ σχετικὰ ἀνετὴ ζωὴ. Καὶ τίς ὥρες πού ἔμενε κοντὰ του προσπαθοῦσε νὰ σταλάξῃ μέσα στὴν εὐπλάστη καὶ δεκτικὴ ψυχὴ του τὴ δροσιὰ τῆς θρησκείας μας καὶ τίς ἀκατάλυτες ἀξίες, πού θαστάνουν στὸν πλούσιον ἀγρό της.

•Ὁ Τὸμ μεγάλωνε καὶ μαζί μεγάλωναν καὶ τὰ ὠραῖα λουλούδια, πού εἶχε σπείρει στὴν ψυχὴ του ἡ στοργικὴ του μητέρα. Στὸ σχολεῖο διεκρίνετο πάντοτε γιὰ τὴν ἐξυπνάδα καὶ τὴν ἐπίδοσί του, μὰ συγχρόνως γιὰ τὸ ἦθος, τὴ μετριοφροσύνη, τὴν καλwsσύνη καὶ τὴ σύνεσί του. Οἱ συμμαθητές του στὶς τελευταῖες γυμνασιακὲς τάξεις τὸν ὠνόμαζαν «Νέστορα» καὶ ἡ γνώμη του ἦταν πάντοτε σεβαστὴ ἀπὸ ὅλους.

Στὸ Ἑλληνικὸ Σχολεῖο ἐπίσης ἦταν ὁ πρῶτος. Καὶ ἀπὸ τὸ Κατηχητικὸ δὲν ἔλειψε ποτέ. Μὲ τὴν προσπάθειά της μητέρας του, τοῦ σχολείου καὶ φυσικὰ τὴν ἰδικὴ του τὰ Ἑλληνικά του ἦσαν θαυμάσια καὶ πολλὲς φορὲς ἀργότερα ἐβεβαίωσε, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα τὸν ἐβοήθησε πολὺ στὶς ἀνώτερες σπουδὲς του.

Ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ἔλειπε ποτέ τίς Κυριακὰς καὶ τίς μεγάλες ἑορτές. Ὅταν ἦταν ἀκόμη μικρὸς, ἐβοηθοῦσε τὸν Ἱερέα στὸ Ἱερό. Ὅταν μεγάλωσε, μῆκε στὴ χορωδία. Εἶχε ἀποστηθίσῃ ὁλόκληρους ψαλμοὺς καὶ τροπάρια. Μιὰ ἀπὸ τίς μεγαλύτερες ἀπολαύσεις του ἦταν νὰ συζητῇ μὲ τὸν Ἱερέα τῆς Κοινότητος—ἓνα μορφωμένο καὶ καλὸκαρδον μεσήλικα Ἱερέα—θρησκευτικὰ καὶ θεολογικὰ ζητήματα. Ἡ φιλομάθεια καὶ ἡ δόξα του αὐτὴ νὰ μνηθῇ σὰ θέματα τῆς θρησκείας μας εἶχαν τόση μεγάλη ἐντύπωσι κάνει στὸν Ἱερέα, πού πολλὲς φορὲς ὁ ἴδιος τὸν ἐπεσκέπτετο στὸ πτωχικὸ του σπιτάκι ἐπάνω στὸ λόφο καὶ κά-

τω ἀπὸ τὴ σκιά τῶν δένδρων καὶ τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν συζητοῦσαν ἐπὶ ὥρες ἐπάνω σὲ τέτοια θέματα. Τότε ὁ Τὸμ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ ἀγαθοῦ Ἱερέως ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκη καὶ ἀπέκτησε τὴν καλὴ συνήθεια νὰ μελετᾷ τὴν Ἀγία Γραφή. Τὸ βιβλίον αὐτὸ σιγὰ-σιγὰ ἔγινε ἀχώριστος σύντροφός του. Μέσα στὸ βιβλίον αὐτὸ εὗρισκε ὅτι εἶναι συγκεντρωμένες ὅλες οἱ ἀξίες, πού ἡ ἐφαρμογὴ τους εἶναι δυνατόν νὰ καταστήσῃ τὸν ἄνθρωπον εὐτυχισμένο καὶ τὸν κόσμον ἓνα ἐπίγειον παράδεισον. Δὲν περνοῦσε ἡμέρα, χωρὶς ὁ Τὸμ νὰ διαβάσῃ κάτι ἀπὸ τὴν Ἀγία Γραφή παράλληλα μὲ τὰ μαθήματά του. Καὶ ὅσο ἐδιάβαζε, τόσο αἰσθανόταν νὰ γίνεται πιὸ ὥριμος, πιὸ θαυός, πιὸ καλλιεργημένος, πιὸ καλύτερος.

Μέσα του ἀνοιγόνταν τώρα νέαι ὀρίζοντες, ζωντάνευαν νέες δυνάμεις. Ἡ φύσις δὲν ἦταν πιά γι' αὐτὸν ἓνα ἄθροισμα ἄψυχων πραγμάτων. Ἦταν τὸ ἁρμονικὸ δημιούργημα τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε γιὰ νὰ τὸ χαίρεται ὁ ἄνθρωπος καὶ νὰ εὐχαριστῇ τὸν δημιουργόν του, ἀκριβῶς γιὰ τὸ ἔδωσε τῇ ζωῇ καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ τὸ ἀπολαμβάνῃ. Ἡ ζωὴ δὲν ἦταν πιά ἓνα ἀδιάκοπον κυνηγητὸ τῆς ὕλης καὶ ἓνας στίβος ἀνταγωνισμοῦ καὶ συγκρούσεων. Ἦταν ἡ κυψέλη, μέσα στὴν ὁποία ὁ καθένας ἔπρεπε νὰ ἀναπτύξῃ ὅλη τὴν ἐργατικότητά του γιὰ τὸ κοινὸν καλὸν καὶ τὴν κοινὴ εὐτυχία. Ἡ εὐτυχία δὲν ἦταν κάτι ἐξωτερικόν, πού θὰ τὴν ἐξησφάλιζε κανεὶς μὲ ἄφθονα πλοῦτη καὶ ἀνέσεις καὶ τιμὲς καὶ ὕψηλές θέσεις. Ἦταν κάτι ἐσωτερικώτερον καὶ θαυότερον, μιὰ γαλήνη τοῦ πνεύματος, πού ἀναβλύζει ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ εἶναι μας· ἀπὸ τὴν ἔλπει ἀντινομίας ἀνάμεσα στὶς πράξεις μας καὶ τίς ἐπιταγὲς τοῦ ἡθικοῦ νόμου, πού εἶναι χαραγμένον στὴ συνείδησί μας· ἀπὸ τὴ συναίσθησι ὅτι δὲν παρελείψαμε τίποτε γιὰ τὴν καλυτέρεψιν τῶν ἄλλων· ἀπὸ μιὰ ἰσορροπία ἀνάμεσα στὰ ἀλληλοσυγκρούμενα συναισθήματά μας.

Κάτω ἀπὸ τοὺς νέους αὐτοὺς ὁ-

ρίζοντας και τη νέα αυτή βιοθεωρία ή ζωή έπηρε για τόν Τόμ τὸ πραγματικό της νόημα. Δυὸ πράγματα ἔπρεπε νὰ κάμῃ: Πρῶτον νὰ ἀναπτύξῃ τὸ πνεῦμα του καὶ νὰ καλλιέργησῃ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ψυχὴ του. "Ἐπειτα καὶ παράλληλα νὰ θέσῃ τὸν ἑαυτὸν του στὴν ὑπηρεσία τῶν ἄλλων. Ὁ Τόμ ἐσκέφθηκε ὅτι ὁ καλύτερος τρόπος, γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ δίπτυχον αὐτὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς—τὸν ἀτομικὸ καὶ κοινωνικόν,— ἦταν νὰ γίνῃ γιὰ τὸν. "Ἐτσι θὰ μπορούσε καλύτερα νὰ ἀνακουφίσῃ, νὰ βοηθήσῃ, νὰ σκορπίσῃ γύρω του παρηγοριά καὶ καλωσύνη, ποὺ θὰ ἔφερνε καὶ στὸν ἴδιο τὴν ἀναπόφευκτη ἡθικὴ ἀνταμειβή: τὴν ψυχικὴ ἱκανοποίησι, ἐπάνω στὴν ὁποία στηρίζεται ἡ πραγματικὴ εὐτυχία.

"Ἐτσι δυνατός στὸ μυαλὸ καὶ στὴ θέλησι, ὅπως ἦταν, καὶ συνεπαρμένος ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τῆς καινούργιας του βιοθεωρίας, ἠύξῃσε τὶς προσπάθειές του, ὕψωσε τὴν ἐπίδοσί του καὶ κατὰ τὴν ἀποφοίτησί του ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον κατορθώσας νὰ πάρῃ μιὰ καλὴ ὑποτροφία, γιὰ νὰ σπουδάσῃ ἱατρικῇ.

Μὰ καὶ στὸ διάστημα τῶν σπουδῶν του αὐτῶν δὲν ἔπαυσε νὰ καλλιεργῇ τὴν ψυχὴ καὶ τὸ χαρακτήρα του καὶ δὲν ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὴν τερπνὴ ἀπασχόλησι τῶν παιδικῶν του χρόνων νὰ μελετᾷ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ νὰ μετέχῃ ὁλόψυχα στὴ θρησκευτικὴ ζωὴ τῆς νέας κοινότητός του. Τώρα μάλιστα ἔκανε καὶ κάτι ἄλλο. Ἄρχισε νὰ μετέχῃ ἐνεργότατα καὶ δημιουργικώτατα σὲ ὅλες τὶς κοινωνικὰ καὶ φιλανθρωπικὰς ἐκδηλώσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Καὶ παρὰ τὸ θάρος τῶν σπουδῶν του ἦταν ἡ ψυχὴ σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν κίνησι.

Μέσα σ' ἓνα τέτοιο πυρετὸ κοινωνικῆς δράσεως καὶ κάτω ἀπὸ μιὰ καθολικὴ ἀναγνώρισι τῆς προσωπικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς του ἀξίας ἔπηρε τὸ δίπλωμά του. Γύρισε ἔπειτα στὸ φτωχικὸ του σπιτάκι, γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἀγαπημένην του μητέρα, νὰ ξεκουρασθῇ, νὰ αὐτοσυγκεντρωθῇ καὶ νὰ καταστρώσῃ τὰ μελλοντικὰ του σχέ-

δια. Οἱ ἡμέρες περνοῦσαν τώρα ἐκεῖ ἐπάνω ἡρεμὲς καὶ εὐτυχισμένες. Ὁ Τόμ ξανάρχισε πάλι τὴν παλὰ παιδικὴ του ζωὴ: τὶς ἐπισκέψεις του στὴν Ἐκκλησίαν, τὴ μελέτῃ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὴν περιποίησι τοῦ κήπου του. Αἰσθάνονταν μιὰ ἀπέραντη εὐτυχία, ποὺ τὴν ἐμεγάλωνε ἢ σκέψι ὅτι θὰ μπορούσε τώρα πιά νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος του πρὸς τὴν μητέρα του, ποὺ τόσο εἶχε θασανισθῇ γι' αὐτόν, καὶ ἀκόμῃ ὅτι εἶχε στὰ χέρια του τὸ μέσο, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν κοινωνικὸ σκοπὸ τῆς ζωῆς του.

Κάτω ἀπὸ τὴν σκιά τοῦ ἀγαπημένου του δένδρου μὲ τὸ θλέμμα θυμισμένο στὸ καθρέπτη τῆς ἡρεμῆς λιμνούλας ὁ Τόμ ἄφησε τὴ σκέψι του νὰ γυρίσῃ πίσω στὰ παιδικὰ μαθητικά του χρόνια. Δυὸ φυσιογνωμίες κυριαρχοῦσαν στὴν σκέψι του κατ' ὅλη αὐτὴ τὴν τόσο εὐχάριστη ἀναδρομῇ. Ἡ φυσιογνωμία τῆς στοργικῆς του μητέρας καὶ ἐκείνῃ τοῦ Πατρὸς Παύλου. Σ' αὐτὰ τὰ δυὸ πρόσωπα ὠφελε τὴν ἐπιτυχία του καὶ τὴ σημερινὴ εὐτυχία του. Πόσο ἀλήθεια ὑπέφερε ἡ φτωχὴ μητέρα του νὰ τὸν ἀναθρέψῃ καὶ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ σπουδάσῃ! Καὶ ἀκόμῃ πόσο τὸν εἶχαν ἐπηρεάσει οἱ ἀδιάκοπες νοουθεσίες της, γιὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο αὐτὸ τῆς συνείδησός της καὶ γόνιμης νεανικῆς ζωῆς! Χωρὶς τὴν ἀφωσιωμένη αὐτὴ μητέρα, ποῖος ξέρεῖ ποῖο δρόμο θὰ εἶχε πάρει. Καὶ ὁ ἀγαθὸς καὶ σεβάσμιος Ἱερέας τῆς Κοινότητος πόσο καλὸς φίλος καὶ σύμβουλος ποὺ τοῦ στάθηκε! Αὐτὸς ἦταν ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἐθέρμανε μὲ τὴ φλόγα τῆς θρησκείας μας καὶ τῶν παραδόσεών μας, ποὺ τοῦ ἀπεκάλυψε τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς ζωῆς, ποὺ

ἐπύργωσε στὴ ψυχὴ του σὰν ὁδηγὸ φωτεινὸ φάρο τὶς ἀξίες ἐκεῖνες τῆς ζωῆς, ποὺ χαλυθδώνουν τὴ θέλησι καὶ τὸν χαρακτήρα καὶ ὁδηγοῦν ἀσφαλῶς στὴν ἐπιτυχία καὶ τὴν πραγματικὴ εὐτυχία. "Ἐβλεπε ἀκόμῃ στὴν ἀναδρομῇ αὐτὴ στίς λεπτομέρειες τῆς ἀτομικῆς του ζωῆς τὴ μεγαλειώδη δύναμι τῆς θρησκείας καὶ τῶν ἱδανικῶν, ποὺ ἐκπηγάζουν ἀπ' αὐτὴ, καὶ ἐσκέπτετο ὅτι χωρὶς αὐτὴν θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ εὐρίσκεται ἐκεῖ ποὺ εἶχε φθάσει.

Ἀπὸ τὶς σκέψεις του αὐτὲς τὸν διέκοψε ἓνα κτύπημα στὴν ἐξώπορτα. Ἦταν ὁ πατὴρ Παῦλος. Τὸν ἐχαιρέτησε μὲ σεβασμὸ καὶ φανερὴ χαρὰ καὶ τοῦ ἔδωσε κάθισμα κάτω ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ δένδρου. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ μετὰ τὴν ἐπιστροφή του, ποὺ τὸν ἐπεσκέπτετο καὶ εἶχαν νὰ ποῦν πολλά. Στὸ τέλος ὁ Τόμ ἐξεμυστηρεύθη στὸν καλὸκαρδο Ἱερέα τὶς τελευταῖες σκέψεις του, πρὶν ἀκούσει τὸ κτύπημα στὴν ἐξώπορτα.

—«Ναί», συνεπέρανε ἐπιγραμματικὰ ὁ Ἱερέας. «Τὸ σπίτι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴ μητέρα, ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ σχολεῖο εἶναι οἱ κύριοι ὑπεύθυνοι γιὰ τὸ δρόμο ποὺ πρόκειται νὰ πάρῃ ἓνας νέος ἢ μιὰ νέα μας. "Ἄν τὸ τρίπτυχον αὐτὸ ποὺ κλείνει μέσα του τὶς παραδόσεις καὶ τὰ ἱδανικά μας, κἀνὴ τὸ καθῆκον του, ἢ νέα μας γενεὰ θὰ θρῇ χωρὶς καμμιὰ ἀμφισβολία τὸ δρόμο τῆς ἐπιτυχίας στὴ ζωὴ καὶ τῆς πραγματικῆς εὐτυχίας. Καὶ ὁ δρόμος αὐτὸς εἶναι ἓνας: ἐκεῖνος ποὺ χαράσσουν τὰ διδάγματα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ ἐξομολογητικὰ καὶ ἱδανικά. Κάθε ἀπόκλισις τῶν νέων μας ἀπ' αὐτὸν ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ διαταράξῃ τὴν ψυχικὴ τους γαλήνη καὶ ἰσορροπία, ἂν δὲν ὁδηγήσῃ σὲ πλήρη καταστροφή. Ὁ δρόμος αὐτὸς δὲν εἶναι θέβαια εὐκολος καὶ μάλιστα ὅταν γιγάντιες δυνάμεις ὑψώνουν σινικὰ τεῖχη καὶ τὸν σκεπάζουν. Χρειάζεται πολλὴ προσπάθεια καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν νέων μας, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὸν προσανατολισμὸν τῶν καὶ ἀπομακρυνθοῦν ἀπ' αὐτόν».

ΤΑΚΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ
BYZANTINΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ
ΕΙΣ ΑΡΜΟΝΙΚΗΝ ΜΟΡΦΗΝ

(Ἱ Α θ ῆ ν α ι — 1951)
Τιμὴ δραχμαὶ 20,000. Γράψατε
Ἑνωρίαν, Χαριλ. Τρικούπη 7,
Ἀθήναι—Greece.

THE ORGANIC ELEMENTS OF THE DIVINE LITURGY

By The REV. S. M. SOPHOCLES

The first thing to realize about the Liturgy is that the service we now know was once two distinct services which were held quite separately and, though they began to be joined together to form one in the second century, they can still be found in separation from each other as late as 500 A.D. The first of these was devoted to prayer in common and to instruction; the second is the Eucharist proper.

The instruction and prayer service is often called the Liturgy of the Catechumens because those under instruction but not yet baptized and any Jewish or pagan visitors who were present when the two services were held together, all had to leave the church before the Eucharist began. The Eucharist is the sacrifice and sacrament of the faithful, and only those who could receive communion were allowed to be present at it. At the beginning, therefore, of the Holy Eucharist, the catechumens, or the candidates for baptism, and the public penitents were dismissed. They had not yet entered into fellowship with Jesus Christ. It was and is the fellowship with Christ that gives us access to the Most Holy in the divine service of the Liturgy.

THE PRIEST

The priest plays a twofold role in the celebration of the Divine Liturgy. He is the mediator between God and man, and he is also the representative of the Church, of the assembled congregation. In the Divine Liturgy, Christ, the Supreme High Priest, formally and actually offers Himself through the Church's ordained priests, as the Supreme Victim. St. Cyril of Alexandria states: "The Son is immolated of His own accord, not indeed today by the enemies of God, but by Himself." St. Chrysostom says, "He who then, as He says, effected these things in that Supper, and now operates." (Hom. 83 in Matt., M. Ser. gr., t. 58, p. 774) And St. Cyprian adds: "The priest truly takes the place of Christ . . . and then offers in the Church a true and full sacrifice to God the Father." The Sacrament cannot be predicated of a priest who is cut off from the Church. No one validly offers unless he offers in the name of the Church, and no one validly consecrates unless he truly celebrates. The officiating priest must be properly commissioned by the Church to pray, to intercede and to offer in her name, those things that are of Christ's institution. In the substance of the Holy Eucharist, the priest bears the Person of Christ and in His name acts as minister. The priesthood characterizes each priest as another Christ, endowed with power to change bread and wine into the very body and blood of Christ by using the very words of Christ. The priest is the mouthpiece of Jesus Christ in the august function, and he proceeds to consecrate the Eucharist in the person of

the whole Church, in the person of Christ, whose place he holds in this by the power of the Sacrament of Ordination.

Ascending to the altar, the priest begins the Holy Liturgy after expressing his inner feelings of humility and reverence. The practice of all Orthodox priests is to make some sort of confession before the beginning of the Holy Liturgy. He reaches the altar and makes a slight inclination, reciting his confession, and then kisses the Holy Table wherein are the relics of the saints and martyrs. This he does out of respect for the sacred relics themselves and also to testify his love for Christ, whom the altar mystically represents. Many Orthodox priests kiss the Gospel and the altar, a custom practiced in the ancient Church, symbolizing the Espousal of the soul to Christ.

THE ALTAR

The Altar is absolutely necessary for the lawful celebration of the Divine Liturgy. It is a table representing that at which at the Last Supper our Lord instituted the Holy Eucharist. The Holy Table is the most essential part of the Orthodox Church because it is upon it that the central point of the Orthodox worship, the Divine Eucharist, is offered up.

The Altar contains the relics of saints. The placing of relics on the altar is a very old tradition. It is said to go back to the days of persecution. In the catacombs, the underground chambers where the Christians were forced to hide from their enemies, were many tombs containing the bodies of martyrs and other saints; and when the priests celebrated the Divine Mysteries, the flat-topped stone tombs made very convenient altars. When the persecutions were over and the Church was able to build her altars in the light of the day, the same form was retained; the altar was a tomb containing the body of some holy servant of God. As churches multiplied, it was impossible to provide a whole body for each altar. And so the custom began of placing in each a small portion of the earthly remains of some saint whose intercession is thereby sought by those who will hereafter worship at the altar.

The word "altar" (altare) signifies *alta ara*, the word *ara* itself being derived from the Greek *airein* (αῖρειν) which implies a lifting up or elevation. St. Paul calls the Christian altar *thysiasterion* and *trapeza*. Both terms are properly applicable, not to the altar of the cross or Calvary, but to the altar upon which the Eucharistic Sacrifice is offered.

This further calls to mind the transcendent unity of the Church, which gathers the members of Christ

GREEK ARCHDIOCESE OF NORTH AND SOUTH AMERICA

10 EAST 79th STREET, NEW YORK, N. Y.

OFFICE OF PUBLIC RELATIONS

October 28, 1952.

Editor "Daily News"
220 East 42nd Street
New York, N. Y.

Dear Sir:

On Sunday, October 19, 1952, and on page 30 of your pictorial Magazine there is an article titled "The Vatican Watches Over Eastern Church."

We have read this article carefully and were most surprised that your paper which enjoys the respect and confidence of millions of Americans could print such completely misleading statements concerning the relations of the Eastern and the Western Churches.

We have already received many protests from devoted readers of your publication.

We refer to the following excerpts:

1. "Among these divisions (of Christianity in the Orient) is a great Church which is just as much part of the Catholic Church as is any tiny parish." Allow me to disagree with the author of this article. The Greek Orthodox Church, otherwise known as Eastern Orthodox Church, was never a part of the Catholic Church but has always been the Mother Church which has preserved intact the true teachings of our Lord Jesus Christ, Who is the Head and the Leader of our Church.

Until 1054 A.D. there was one Church and thereafter, in history as we correctly know it, the Western Church separated itself from the Mother Church and became schismatic. Up to 1054 A.D. the ultimate authority in the undivided Church was the Ecumenical Council. After that the Western Church followed its own pattern and it developed many arbitrary rulings

and teachings contrary to the spirit of the true Church of Christ. In other words the Western Church (the Catholic) became a human and political organization, and was no longer a divine institution.

2. "The Eastern Church . . . looks to Rome as the fountainhead and gives undivided allegiance to the Pontiff." This statement is very superficial and historically untrue. The Eastern Church has never given allegiance to Rome, but prays that soon the day will come when this Western Church will return to the Mother Church and abolish those false doctrines she unilaterally created.

The Eastern Orthodox Church does not recognize the "Pontiff" of Rome because the Head of the Church is our Lord Jesus Christ and the leaders of the Church His representatives. The Eastern Orthodox Church—the One, Holy, Catholic and Apostolic Church—is a democratic christian institution where clergy and laity share on an equal basis the duties and responsibilities of the Church.

Therefore there is no connection between the Church of Rome and the Orthodox Church—no matter if Eugene Cardinal Tisserant is the Secretary of the Sacred Congregation for the Oriental Church.

The Eastern Orthodox Church today numbers 250,000,000 faithful all over the world who honor as their spiritual leader His All Holiness the Ecumenical Patriarch in Constantinople. Of these 250,000,00 Eastern Orthodox christians, 6,500,00 live in these United States and enjoy American democracy and justice much alike the democracy and justice of their Orthodox Church.

I trust, dear Editor, that you will publish this letter in deference to the truth and in all fairness to a large number of your readers who were very much disturbed with the article in question.

Sincerely yours,

(Signature)

Dr. Nicholas D. Iliopoulos, Director
Office of Public Relations

together in one, whether they are in time or eternity. The martyr was loved by the faithful because he had sacrificed himself for Christ. He offered himself a victim of the Cross, like Christ. Thus his relics are in the altar that he could never be forgotten.

The altar is the most important part of the Church, because after its consecration it becomes a representative of Christ. The Holy Table stands in the sanctuary in His place. The altar is always raised so that steps lead up to it. That is because the altar represents Calvary, and also so that the priest may rise above the level of the people, pleading with God between Heaven and Earth and asking God to have

mercy upon us. The altar is the most important thing in every Church. The Church is built about it. For many centuries, the altar was more towards the center of the Church; it was not placed in the sanctuary as it is today, and the priest faced the people in celebrating the Holy Eucharist.

The altar faces the east, and all Orthodox Churches are built favoring this custom. According to St. John Damascene, when our Lord hung on the cross, His back was turned to the east and His face to the west; we therefore pray to the east that we may, as it were, be looking in His face.

(To be continued)

THANKSGIVING DAY

Gratitude is one of the sacred and most ennobling sentiments of the human soul. Gratitude, the appreciation of benefits received, whether spiritual, moral or material, tangible or intangible, is one of man's noblest traits.

Thanksgiving Day, which is an institution American par excellence, because only in this country is an official and solemn holiday, is an occasion which affords us the opportunity of expressing to our greatest benefactor, our Heavenly Father, our gratitude for all the benefactions of life and for all the bounties, which we enjoy in this God-blessed country of ours. Thanksgiving Day is an opportunity for everyone of us to approach God, because there is no occasion more opportune and more appropriate to approach a benefactor, than, to express one's thanks, appreciation and gratitude.

When the Pilgrim Fathers landed, in midwinter of 1620, on the bleak shores of Plymouth, their most valued possession was faith in God and their most cherished live according to His ordinances free and unoppressed. Their glowing faith in God and His Providence was their strongest and most effective weapon, with which to fight and overcome, the cold, the privations, the famine and the many other hardships they had encountered, on the, then, bleak, cold, and unhospitable shores of Bay State. And God, whom they had trusted, did not fail them. He blessed the work of their hands and filled them with the fruits of the earth, the reward of their labor. The first Thanksgiving, which the Pilgrims celebrated, to express their gratitude and to express their thanks to the giver of all goods, God, is the origin of the celebration of Thanksgiving Day.

Three hundred and thirty-two years elapsed since the celebration

By
Rev. PHILOTHEOS B. AHLADAS

of the first Thanksgiving Day. The span of more than three hundred years is an insignificant fraction of time in the vastness of eternity. "For a thousand years in the sight of God are but as yesterday when it is past, and as a watch in the night." (Psalm 90;4). It is, nonetheless, a considerably great while, in our small human way. During the three centuries and thirty-two years which have passed since then, the country to which the hardy immigrants, the Pilgrims, have brought their ardent faith in God and their glowing love for liberty; the country they have made their new home, has seen wealth and prosperity unprecedented and progress without parallel in the records of human history. The country they had inhabited became the granary of the hungry, the Good Samaritan to the suffering mankind, the rampart of liberty and the champion of human rights.

Well might, therefore, we, who

enjoy the benefits and blessings of this country, give thanks to God for all His bounties to us. In one of the ancient, most beautiful and highly inspiring hymns of the Orthodox Church which is called The Candlelight, Evening Hymn, but is commonly known from its first two words, as "Φῶς ἱλαρόν", "Oh Kindly Light," there is the phrase addressed directly to God: "... it is most becoming, most befitting, that Thou be praised at all times..." How true! There are, however, some particular occasions and some seasons of the year, at which we feel stronger the urge to communicate with Him, to open our hearts and to pour forth our thanks to Him. Such one is the occasion of the Thanksgiving Day.

At this season of the year, when the fruits of the earth have been gathered, the grains are reaped and the labors of the tiller of earth are blessed and rewarded. At this somber season, in which nature seems as if going to sleep and relax, in order to reawaken in the spring and resume the endless course of eternity, let us raise our eyes to God with thankfulness and humility, and let us resolve that every day of our life will be a perennial Thanksgiving to Him.

TAYLOR & SHAWAH CO.

Manufacturers

Orthodox Church Goods of Distinction

VESTMENTS

REPAIRING

REFINISHING METALS

LITURGICAL FABRICS

TRIMMINGS & ALTER LACES

ECCLESIASTICAL METALWARE

42 East 21st Street

New York 10, N. Y.

Telephone: ALgonquin 4-4460

THE TORCH BURNS ON

The torch is still burning. Its light illumines all the world with its brilliance and its flame will flicker brightly through all eternity. This flame, this torch, is the torch of Christ, the Greek Orthodox Church.

The rains of war and persecution and the winds of tyranny and idolatry have not, and never will, extinguish it.

Paul of Tarsus brought the Truth of Christ to Greece and there it first conquered a polytheistic civilization. Greek is the language of the New Testament; in Greek the Truth was preached and through Greek and Greece the world first understood and believed the Truth of God.

I don't have to remind you of the valiant defence of faith displayed by our forefathers because it is written in their blood on the pages of history.

When their churches were burned, they worshipped in caves. When their caves were raided, they worshipped in the dungeons while waiting a martyr's death.

By PAUL G. NICHPOULOS

Again, it is needless to remind you of the sword of the Turk which for 400 years hung over their heads lest the hated "Greek unbelievers" step out of line either politically or religiously. The Turk learned in 1820 that though you may enslave a man's body, you can't enslave his mind. Each bullet shot from a Greek gun bore the title on it "A messenger of God."

Wherever a Greek goes, he is a disciple of God spreading God's word. A diamond dropped in the mud does not lose either its brilliance or its value. The Greek, likewise, can rise from the slime of hell itself and still retain the value and brilliance of his religion, language and nationality.

About the turn of the century, some came to America, and as a fine Greek American from Minneapolis put it: "I came to America 46 years ago with only God in my pocket." Yes, the Greek immigrant came with God in his pocket, his

heritage in his soul and the Truth of Christ in his strong right arm.

In 50 years, you have done well in establishing our faith in this hemisphere. But we can't rest on our laurels. We haven't the spear of the Roman or the sword of the Turk impeding our progress in this land. We must forget that one came from Sparta, and the other from Smyrna. We must forget that you had a higher social position in Greece and that I have more money than you in America. We must forget that my Church is in Chicago and yours in Los Angeles. We must forget prejudices and radical individualism, and only remember that we are all brothers in the society of Christ, bound to serve him by serving our fellow man. A problem of one community is the problem of all. The 4 key words are prayer, unity, cooperation, and money, and we must have an abundance of all four to save our faith, souls, and to accomplish God's will.

Unchained now, we must clean our house, unify it, and open our doors to all. For God said, "Go ye forth and teach ye all nations."

The torch burns on.

LET'S GO CAMPING!

A newspaper correspondent wrote recently of a conversation he held with a young man from Germany. These were his words:

"I asked this young man how things were in East Germany. He replied that among the youth and adults, even in the midst of persecution, there was a great revival of religious devotion. Then his face lengthened as he said, 'But among the very small children it is different. The Russians have a ten-year plan for conquering East Germany. They figure that if they can keep all Christian teaching from the little children, that in ten years they will have a generation of youth to whom God is a strange word, and that will enable them to

*By Rev. ANTHONY CONIARIS
Deacon*

complete and to consolidate Communism in East Germany."

Communism has based its hope for survival in East Germany on the proper indoctrination of the young people. The Greek Orthodox Church of America cannot afford to do less.

We must recognize that in our land, too, and among our Orthodox young people there are godless forces, i. e., the secularism and the worldliness of our age, subtly seeking to indoctrinate our boys and girls and to draw them away from God and the Church.

Fortunately our church has be-

come aware of this situation. Ample evidence of this is the recent establishment by the Archdiocese of a junior youth organization.

Another way that is most effective in keeping our youngsters close to the church is through the organization of summer camps.

Last summer, for the first time in its history, our church sponsored a summer camp for youngsters between the ages of eight and fifteen. The materialization of this project proved it to be a great success.

To supervise the campers, well-trained and experienced personnel were selected from our congregation. These included: women of the Philoptochos Society who served as cooks, senior counselors from the Youth Club, Sunday

school teachers, junior counselors, and a handicrafts teacher. A registered nurse and a lifeguard had to be hired. A member of the clergy served as director of the camp.

Having no camp site of its own, the church rented a well-equipped camp just 45 miles from Minneapolis. It was located on a beautiful lake, one of the 10,000 that are to be found in Minnesota. The camp offered excellent recreational facilities such as swimming, boating, canoeing, hiking, etc.

The nominal fee that was paid by each camper did not cover the total expenses of the camp, nor was it expected to. Additional money had already been raised through dinners by the Church P.T.A.—the organization that undertook to support the camp.

The camping day started with a chapel service soon after rising. At this service the children joined in singing hymns and glorifying God in song and prayer. A scripture lesson was read and a meditation delivered by one of the clergy. The children learned to begin each day with the thought of God.

Religious instruction was given its rightful place in the daily schedule. Classes were held in the morning and afternoon. The children were found to be in a very receptive mood. There was an eagerness to learn. The writer is convinced that children can learn as much in a well organized two-week summer camp as they can learn in Sunday school during an entire year. The educational possibilities of a church camp are great.

During the noon meal it was customary for one of the older boys or girls to deliver a short talk on some subject pertaining to the Orthodox Christian faith. This gave the older children an opportunity to witness for the Lord to their younger brothers and sisters. It taught them that they are not to keep their Orthodox faith to themselves, but that they are to share it with others.

Ἑκκλησιαστικὴ Κίνησις

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

—Τὴν 23ην Σεπτεμβρίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Νεοφύτου, ἀνεχώρησαν ἐκ Νέας Ὑόρκης διὰ Λὸς Ἀντζελες, ἔνθα ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας καὶ τῆς διοργανωτικῆς ἐπιτροπῆς τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, προερευσημένης ὑπὸ τοῦ κ. Κ. Σκούρα.

—Τὴν ἐπομένην, ἐτέλεσε τὸ ἱερὸν μυστήριον τοῦ γάμου τοῦ κ. καὶ τῆς Κας Κ. Σκούρα καὶ τοῦ κ. καὶ τῆς Κας Βασιλείου Τζαβαλά, ἀπήφυσεν δὲ ἀγγλιστὶ εἰς τοὺς ὕστερον ἀπὸ τόσα ἔτη τελέσαντας τὸν ἐκκλησιαστικὸν τὼν γάμον συγχαρητήρια καὶ εὐχάς.

—Τὴν 25ην, ἐδέχθη τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ Ἀμερικανικοῦ Τύπου τοῦ Λὸς Ἀντζελες ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Θεοφίλ. Ἑλαίας, ἥτις

εἶναι μικρὸν κτιριακὸν συγκρότημα ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἄνετον, κομψὸν καὶ ὠραιότατον, ἀποτελοῦν ἰδεώδη κατοικίαν. Ὁφείλεται δὲ καὶ τοῦτο, ὅπως καὶ ὁ Ναός, εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τοῦ μεγάλου ἔθνικοῦ εὐεργέτου κ. Κ. Σκούρα.

—Τὴν 26ην, παρεκάθησε καὶ ὠμίλησεν εἰς γεῦμα, παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων τῶν Δυτικῶν Πολιτειῶν, εἰς τὸ ὁποῖον παρέστησαν οἱ Θεοφίλ. Ἐπίσκοποι Ἑλαίας κ. Ἀθηναγόρας καὶ Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ καὶ ὁ κ. Κ. Σκούρας, οἵτινες ὡσάυτως ἔλαβον τὸν λόγον. Ἐκ μέρους τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν Φιλοπτῶχων Ἀδελφοτήτων ὠμίλησε μετὰ μοναδικῆς εὐφραδειας καὶ δυνάμεως λόγου ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐφορείας κ. Κουτσάφτη.

—Τὴν 28ην, ἡμέραν Κυριακὴν,

All the campers, including the staff, received Holy Communion at the Sunday liturgy, which was held on the camp grounds. The importance of this great sacrament was explained as well as the need for spiritual preparation before receiving it. Every camper attended confession before receiving Communion.

Each camping day concluded with a prayer at the end of the campfire program. The campers returned to their cabins at night with a feeling of peace and serenity. For the day, which had begun with prayer, ended with prayer.

Open-house day for parents and friends was held at the camp Sunday afternoon. The campers conducted the visiting parents on a tour of the camp. A water show was presented by the campers, after which a picnic lunch was served. Vespers were held at sundown. The day ended with a campfire program during which each group presented a skit or act for the visiting parents. Needless to say the parents left the camp very much enthused. Many parents who were skeptical about sending their

children to camp this year promised to send them next year.

It is difficult to forget God at a church camp not only because of the chapel services and the religious classes, but also because each day one sees and enjoys the beautiful world which God created for us—the tall trees, the fresh morning dew, the beautiful lakes, the soft green grass, the majestic early morning dawn, and the golden sundown. It is one thing to learn about God in books and quite another thing to see Him dressed in all His glory in the beautiful world around us.

Camp life benefited the youngsters in many ways but especially in helping them form good habits—habits of daily prayer, regular participation in the sacraments and reading the Bible. Each youngster is building today the house in which he will be living tomorrow. We believe that the good Christian habits acquired at camp will help children build a good home, one that will weather any storm because it will be founded on a rock, the rock of faith in Jesus Christ, our Lord.

So, let's go camping!

ἐτελέσθησαν μετὰ πάσης μεγαλοπρεπείας καὶ ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, παρισταμένου καὶ τοῦ Κυβερνήτου τῆς Πολιτείας Καλιφορνίας Mr. Warren καὶ ἀντιπροσώπων πασῶν τῶν πολιτικῶν καὶ Δημοτικῶν Ἀρχῶν τῆς πόλεως Λὸς Ἀντζελες, τὰ θυρανοίξια τοῦ Νέου Ὁρθοδόξου Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, κατὰ τὰ ὁποῖα ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, προσφωνῶν τὸν μέγαν εὐεργέτην κ. Κ. Σκούραν, ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἀναμνηστικὸν μετάλλιον ἐξ ὀνόματος τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀμερικῆς καὶ ἐξ ἀποφάσεως τοῦ Μικτοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τὸ μετάλλιον τοῦτο, εἰδικῶς παραγγελὲν καὶ κατασκευασθὲν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνος καλλιτέχου κ. Λιδάκη, εἶναι Βυζαντινῆς τέχνης καὶ φέρει ἐπὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς, ἐν τῷ μέσῳ μὲν, τὸ ἐμβλημα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, τὸ μονόγραμμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κύκλῳ δὲ τὰς λέξεις «Ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία Ἀμερικῆς», ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς, κύκλῳ μὲν, τὰς λέξεις «εὐγνωμονοῦσα καὶ εὐλογοῦσα εὐσεβὲς τέκνον αὐτῆς Κ. Σκούραν», ἐν τῷ μέσῳ δὲ τὰς λέξεις «ἀνθ' ὧν εἰργασάτο πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν αὐτῆς».

—Τὴν τελετὴν τῶν θυρανοίξιων καὶ τὴν ἐπακολούθησάν ἑαυταίς. Λειτουργίαν παρηκολούθησαν ἅπαντες οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, ὡς καὶ ὅλοι οἱ Ἀμερικανοί, οἱ ὁποῖοι συνεισέφερον ἱκανὰ χρηματικά ποσὰ διὰ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας. Εἰς τὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας, τῆς ὁποίας μετεῖχον καὶ οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐπίσκοποι Νύσσης κ. Γερμανός, Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρας, Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ καὶ ὁ Ρώσος Ἐπίσκοπος Ἀντώνιος τῆς Ρωσικῆς Συνδικῆς Ἐκκλησίας, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησεν ἀπὸ τοῦ ἁμβωνος Ἑλληνιστὶ μὲν περὶ τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως καὶ Ἀγγλιστὶ διὰ τὴν τελετὴν τῶν θυρανοίξιων.

—Τὴν ἐπομένην, 29ην, ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ἐργασιῶν τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, αἵτινες ἐσυνεχίσθησαν τὴν Τρίτην, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν. Τὴν δὲ Πέμπτην ἐτελέσθησαν ἐν συρροῇ χιλιάδων λαοῦ τὰ ἐγκαίνια τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου, συμπαραστατουμένου ὑπὸ τῶν Θεοφιλεστ. Ἐπισκόπων Νύσσης κ. Γερμανοῦ, Ἐλαίας κ. Ἀ-

θηναγόρου, Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιὴλ καὶ τοῦ Ρώσου κ. Ἀντωνίου. Μεταξὺ δὲ τοῦ ἐκκλησιασματος παρήσαν ἡ Α. Ἐξοχ. ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀθανάσιος Πολίτης καὶ ὁ ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀ. Ἀντωνόπουλος.

—Τὸ ἑσπέρας τῆς ἰδίας ἡμέρας παρετέθη ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Ἀμπάσαντορ, ἐν τῷ ὁποίῳ διεξήχθησαν αἱ ἐργασίαι τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως, μεγαλοπρεπῆστατον συμπόσιον ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ἐνδεκάτης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως καθὼς καὶ τῶν Ἑγκαινίων τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Συνελεύσεως, παρεκάθησαν καὶ πλείοι προσωπικότητες τῆς Πολιτείας Καλιφορνίας καὶ τῆς πόλεως Λὸς Ἀντζελες. Ὁμίλησαν πολλοὶ Ἀμερικανοί, ὡς καὶ ἡ Α. Ἐξοχότης ὁ Πρεσβευτῆς τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀθανάσιος Πολίτης, ἐπιδώσας ἐξ ὀνόματος τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως εἰς τὸν κ. Κ. Σκούραν, τὸ παράσημον τοῦ Ταξιάρχου τοῦ Φοίνικος, τελευταίως δὲ ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος, παρουσιασθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου, λαβὼν ὡς θέμα «Τὸ Δημοκρατικὸν Πνεῦμα καὶ ἡ Δημοκρατικὴ διαρθρωσις τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

—Τὴν Κυριακὴν, 5ην Ὁκτωβρίου, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας, τὴν δὲ ἐπομένην συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Ἐλαίας κ. Ἀθηναγόρου καὶ τοῦ Ἀρχιδιακόνου Νεοφύτου, ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς εἰς Ἁγίον Φραγκίσκον, ὅπου τὴν Τρίτην, 7ην τοῦ μηνός, προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τῆς Ἱεραποστολῆς. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἐτακτοποιήθη ὀριστικῶς καὶ τελικῶς ἡ ὑπόθεσις ἡ ἀφορῶσα τὸ κτήμα Μπαύρον Χάτ Σπρίνγκς.

—Τὴν 9ην, ἐδέχθη τὸ Διοικ. Συμβούλιον τῆς Κοινότητος Ὁκλάνδης καὶ ἐτακτοποίησεν ὀριστικῶς ἀπὸ τινων μηνῶν ἐκκρεμοῦν Κοινοτικὸν ζήτημα.

—Κατὰ τὰς λοιπὰς ἡμέρας, καθ' ἃς διέμεινεν ἐν Ἀγίῳ Φραγκίσκῳ, ἦλθεν ἐπανειλημμένως εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν Διοικ. Συμβουλίων ἀμφοτέρων τῶν ἐκείσε Ἱερῶν Ναῶν.

—Τὴν Κυριακὴν, 12ην Ὁκτωβρίου, ἐτελέσθη Θ. Λειτουργία ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, συμ-

μετεχόντων ἀμφοτέρων τῶν ἱεραικῶν προΐσταμένων τῶν δύο Κοινοτικῶν Ναῶν καὶ τοῦ τῶς ἱερατικοῦ προΐσταμένου τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Ἀρχιμ. Β. Λόκη. Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ὠμίλησε διὰ μακρῶν, λαβὼν ὡς θέμα τοῦ τὸν νέον Καθεδρικὸν Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας τοῦ Λὸς Ἀντζελες, τὰς ἐργασίας τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως καὶ τὰ ἀγαθὰ τῆς συνεργασίας.

—Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τῆς Κοινότητος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ γεῦμα, ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος προήδρευσε κοινῆς συνεδρίας τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων ἀμφοτέρων τῶν Ἱερῶν Ναῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ ἀλληλοκατανόησεως, ἐρρυθμίσθησαν ζητήματα ἐνδιαφέροντα ἀμφοτέρων τῶν Κοινοτήτων καὶ ἀπεφασίσθη ὅπως συνεχισθοῦν αἱ ἐπαφαὶ τῶν δύο Κοινοτικῶν Συμβουλίων, πρὸς ἐκπόνησιν προγράμματος ἀπὸ κοινῶν συνεργασίας, σκοπὸς τῆς ὁποίας ἐτέθη ἡ προσπάθεια ἰδρύσεως κοινῶν Κοινοτικῶν Κέντρων, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ στεγάζεται Ἡμερήσιον Ἑλληνοαμερικανικὸν Σχολεῖον.

—Ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐχοροστάτησε κατὰ τὴν Ἱερὰν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὠμίλησε δὲ πρὸς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησιασμα περὶ τῆς ἀνάγκης, ὅπως γνωρίσωμεν τὸν Σωτῆρα Χριστόν, «Ὅστις μόνος δύναται νὰ μᾶς βοηθήσῃ τελεσφόρως εἰς τὴν λύσιν τῶν προβλημάτων μας καὶ τὴν νικηφόρον ἀντιμετώπισιν τῶν δυσκολιῶν τῆς καθημερινῆς ζωῆς».

—Τὴν ἐπομένην, 13ην, ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς ἐπανελθὼν εἰς Λὸς Ἀντζελες.

Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Νύσσης Κος Γερμανός

—Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Νύσσης κ. Γερμανός, τὴν 3ην Σεπτεμβρίου, ὠμίλησε πρὸς τὰς Κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος ἐν Danville, Va., τονίσας ἰδιαίτερως τὸ σημεῖον ὅτι θὰ ἔπρεπεν οἱ μητέρες νὰ ἐνδιαφέρονται περισσότερο διὰ τὸ ζήτημα τῆς Ἑλληνικῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των.

—Τὴν 5ην ἰδ. μ., μεταθὰς εἰς τὴν πόλιν South Boston, Va., ἐπεσκέφθη τὰς δύο αὐτόσε ὁμογενεῖς οἰκογενεῖας, προσευχηθεὶς μετ' αὐτῶν.

—Τὴν 6ην ἰδ. μ., μετὰ τὸν ἑσπερινὸν αἱ Κυρίαι τῆς Φιλοπτώχου

της Κοινότητος Danville, Va., παρέθεσαν προς τιμήν αὐτοῦ δείπνον. Κατὰ τὸ δείπνον ὠμίλησε καὶ πάλιν πρὸς αὐτάς.

—Τὴν Κυριακὴν, 7ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε μὲ θέμα «Ἡ σημερινὴ κοινωνία». Μετὰ τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐχειροθέτησεν ἀναγνώστας. Τὴν ἐπαύριον ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ παρέθεσε γεῦμα πρὸς τιμὴν του καὶ κατὰ τὸ γεῦμα συνεζητήθησαν διάφορα κοινοτικά ζητήματα.

—Τὴν 11ην ἰδ. μ., ἀνελθὼν εἰς Roanoke, Va., εἶχε μικρὰν σύσκεψιν μετὰ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου τῆς αὐτόσε Κοινότητός μας. Τὴν ἐσπέραν τῆς 13ης ἔψαλεν Ἐσπερινόν, τὴν δὲ Κυριακὴν, 14ην, ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε, προέστη δὲ καὶ τῆς τελετῆς τῆς ὁρκωμοσίας τοῦ νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου.

—Τὴν 15ην ἰδ. μ., παρισταμένων ὄλων σχεδὸν τῶν ὁμογενῶν τῆς πόλεως, ὠμίλησε πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀπήντησεν εἰς διάφορα ἐρωτήματα αὐτῶν, ἰδιαίτερος τῆς Νέας Γενεᾶς μας.

—Τὴν 21ην ἰδ. μ., ἔλαθε μέρος μετὰ τῶν λοιπῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μας ἐν Asbury Park, N. J., τελέσας μετ' αὐτῶν τὴν θείαν λειτουργίαν, καθὼς καὶ τὴν τελετὴν τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὁδῶν, ὅπως γίνεται κατ' ἔτος εἰς τὴν εἰρημένην Κοινότητα καὶ ὠμίλησε. Μετὰ ταῦτα ἔλαθε μέρος εἰς τὸ γεῦμα τὸ ὅποτον παρέθεσε ἡ Κοινότης πρὸς τιμὴν τῶν προσκεκλημένων.

—Τὴν 28ην, Κυριακὴν, ἔλαθε μέρος εἰς τὴν ἐν Los Angeles, Calif., ἐν τῷ αὐτόσε Καθεδρικῷ μας ναῷ Θ. Λειτουργίαν καὶ εἰς τὰς σχετικὰς τελετὰς ἐπὶ τῷ ἀνοίγματι τοῦ νεοδημητρίου Καθεδρικοῦ Ναοῦ καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς αὐτόσε ἐνδεκάτης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Τὴν 29ην καὶ 30ην, παρηκολούθησε τὰς σχετικὰς συνεδριάσεις καὶ ὠμίλησε ἀναλόγως ἐπὶ τινων θεμάτων. Τὴν ἐσπέραν τῆς 30ῆς ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἐσπερινὸν ἐν τῷ αὐτῷ Καθεδρικῷ Ναῷ καὶ ὠμίλησε.

—Τὴν Πέμπτην, 2αν Ὀκτωβρίου 1952, ἔλαθε μέρος εἰς τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων τοῦ ἐν Λὸς Ἀντζελες Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας καὶ παρευρέθη εἰς τὸ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δείπνον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ Ambassador.

—Τὴν Κυριακὴν, 5ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν

Sacramento, Calif. Ἰ. Ναῶ καὶ ὠμίλησε, τὸ δὲ ἀπόγευμα ἐπεσκέφθη ἀσθενεῖς ὁμογενεῖς τινὰς καθὼς καὶ τὸν αὐτόσε ἐφησυχάζοντα ἐνενηκοντοῦτῃ ἱερέᾳ Γ. Σαρδούνην. Τὴν ἐπαύριον, μετὰ σύντομον προσευχὴν, ὠμίλησε πρὸς τὰς Κυρίας τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος συγκεντρωθείσας ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Κοινότητος.

—Τὴν 12ην ἰδ. μ., ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν ἐν San Jose, Cal., Ἰ. Ναὸν μας, τὸ δὲ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ὠμίλησε περὶ «Ἐνότητος καὶ Ἀγάπης» πρὸς τοὺς συγκεντρωθέντας ὁμογενεῖς μας.

—Τὴν 14ην, ἐπιστρέψας εἰς Ἀγ. Φραγκίσκον, ἀνῆλθεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον τῆς πόλεως καὶ ἀνέγνωσε Τρισάγιον ὑπὲρ τοῦ ἐκεῖ ταφέντος ἀειμνήστου Ἐπισκόπου Ἀγ. Φραγκίσκου Εἰρηναίου Τσουρουνάκη.

—Τὴν 17ην ὠμίλησε πρὸς τὰς κυρίας τῆς Κοινότητος Salt Lake City, Utah, τὴν δὲ ἐπαύριον ἔψαλεν ἔσπερινόν εἰς τὸν αὐτόσε Ἰ. Ναὸν μας καὶ ὠμίλησε δεόντως. Τὴν 19 ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ τῇ περικοπῇ τοῦ Ἰ. Εὐαγγελίου. Τὸ ἐσπέρας τῆς ἰδίας ἔλαθε μέρος εἰς τὸ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ γεῦμα καὶ ὠμίλησε διὰ μακρῶν ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Λὸς Ἀντζελες Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως καὶ ἐπὶ τοῦ Δεκαδολαρίου.

—Τὴν 20ην ἰδ. μ., κατελθὼν εἰς Price, Utah, ἔψαλεν ἔσπερινόν καὶ ὠμίλησε τόσον κατὰ τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἐσπερινοῦ, ὅσον καὶ κατὰ τὴν συγκέντρωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Κοινότητος τὴν ἐπομένην.

—Τὴν 22αν ἰδ. μ., μετέβη χάριν κοινωνιολογικῶν μελετῶν τοῦ εἰς Grand Canyon, Arizona, παραμείνας αὐτόσε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ λαθὼν διαφόρους σημειώσεις.

—Τὴν 23ην, φθάσας εἰς Σικάγον, ἐπεσκέφθη τὸν Θεοφ. Ἐπίσκοπον Σικάγου κ. Γεράσιμον καὶ ἀνεχώρησεν ἀμέσως διὰ Κλήβελαντ, ἐπισκεφθεὶς αὐθημερὸν τὴν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ ἔκθεσιν ἐλλληνικῶν ἐργοχείρων καὶ ἐργοχείρων ἄλλων ἐθνοτήτων.

—Τὴν 25ην, παρευρέθη καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸ ὑπὸ τῶν Ἰκαρίων ὁργανωθὲν δείπνον πρὸς τιμὴν τοῦ κ. Β. Τσιμπιδῆ, πρώην Ὑπάτου Προέδρου τῆς Πανικαριακῆς καὶ πρώην Ὑπάτου Προέδρου τῆς Ἀρχέπας.

—Τὴν Κυριακὴν, 26ην, ἑορτὴν τοῦ Ἀγίου Δημητρίου καὶ ἐπέτειον

τοῦ «ΟΧΙ», ἐτέλεσε τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησεν διὰ μακρῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ καὶ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν ὁμογενῶν Σωματείων τῆς πόλεως Κλήβελαντ. Τὴν ἐπαύριον παρευρέθη εἰς γεῦμα τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Κοινότητος καὶ ὠμίλησε ἐπὶ ὧραν.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Σικάγου Κος Γεράσιμος

—Τὴν 18ην Ἰουλίου, ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος, μετέβη εἰς Davenport, Iowa, ἐνθα ἡ Ὀργάνωσις Ἀχέπα εἶχε τὸ 23ον Συνεδριον τῆς 1Γ' περιφερείας καὶ τὴν μὲν 18 τοῦ μηνός, διὰ προσευχῆς ἤνοιξε τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου, καὶ ὠμίλησε πρὸς τοὺς παρόντας, τὴν δὲ 20ήν, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Moline, Ill., ναῷ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου, εἰς τὴν ὁποίαν παρευρέθησαν ἐκτὸς τῶν κατοίκων τῆς Moline καὶ ἅπαντες σχεδὸν οἱ Ἀχέπανς, πρὸς οὓς καὶ πάλιν ὠμίλησεν ὁ Θεοφιλέστατος.

—Τὴν 24ην κατῆλθεν εἰς Νέαν Ὀρκὴν ἐνθα εἶχε προσκληθῇ ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου ἵνα λάθῃ μέρος εἰς τὴν σύσκεψιν τῶν Ἐπισκόπων περὶ τῶν ἀπασχολουμένων τῆς Κοινότητος καὶ τὴν Ἐκκλησίαν ζητημάτων.

—Τὴν 4ην Αὐγούστου, προσκληθεὶς ἐτέλεσεν εἰς τὸ Μόρρισον Χοτὲλ τοῦ Σικάγου, προσευχὴν καὶ ἐκήρυξε τὴν ἑναρξιν τῶν συνεδριῶν τοῦ 21ου Παναρκαδικοῦ Συνεδρίου.

—Τὴν 15ην, πανηγυρίζοντος τοῦ ἐν Σικάγῳ ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, τὴν μὲν ἐσπέραν ἐχοροστάτησεν κατὰ τὸν Ἐσπερινόν, τῇ δὲ πρωτῇ ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ὠμίλησεν ἐπὶ τῆς ἑορτῆς.

—Τὴν 17ην, μετέβη εἰς St. Louis, Mo., καὶ ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως καὶ ὠμίλησε.

—Τὴν 24ην, ἰδ. μ., πανηγυριζούσης τῆς ἐν Σικάγῳ Χάιτς ἐκκλησίας Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, μετέβη ἐκεῖ καὶ ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν.

—Τὴν 14ην Σεπτεμβρίου, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν Ἀγ. Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης ἐν Milwaukee, Wisc., ἐχειροτόνησε δὲ εἰς Ἀρχιμανδρίτην, ἐντολῇ τοῦ Σεβασμιωτάτου, τὸν ἐφημέριον τοῦ ναοῦ ὁσιώτατον Γ. Θωμόπουλον.

—Τὴν 21ην ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, κατὰ τὴν ὁποίαν χειροτόνησεν εἰς διάκονον τὸν ἀπό-

φοιτον της Θεολογικής Σχολής εν Brookline Δημ. Τριανταφύλλην.

—Τὴν 28ην, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου, ἐν S. Bend, Ind., ἔνθα οἱ ἐκεῖ οἰκοῦντες Ἀρκάδες ἐπανηγυρίζον τὴν ἄλωσιν τῆς Τριπόλεως.

—Τὴν ἐσπέραν, μετὰ κατὰλληλον προειδοποιήσιν, συνοδεύμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Πανοσ. Κωνστ. Γλυνοῦ, μετέβη εἰς Fort Wayne, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ εὕρισκομένων Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, οἵτινες εἶχον συγκεντρωθῇ εἰς μίαν αἵθουσαν τοῦ ξενοδοχείου καὶ πρὸς τοὺς ὁποίους, μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ Ἀγιασμοῦ, ὡμίλησεν ὅτε Ἐπίσκοπος Σικάγου καὶ ὁ Πανοσ. Κ. Γλυνός.

—Τὴν 11ην Ὀκτωβρίου ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Σικάγου κ. Γεράσιμος μετέβη εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Νικολάου καὶ προέστη εἰς τὴν κηδεῖαν τοῦ ἀειμνήστου Γεωργίου Οἰκονόμου.

—Τὴν 15ην, ἔλαθε μέρος εἰς τὴν συγκέντρωσιν τοῦ Ο. Υ., ἔνθα παρευρέθη καὶ ὁ κ. Ν. Ἡλιόπουλος, ὁμίλησας πρὸς τοὺς νέους διὰ τὴν νέαν γενεάν τοῦ Λὸς Ἀντζελες καὶ συζητήσας μετ' αὐτῶν τὸ μέλλον τοῦ Ο. Υ. Εἰς τὸ τέλος τῆς συγκέντρωσεως ὡμίλησε καὶ ὁ Ἐπίσκοπος δούς τῇ νεολαίᾳ παραινέσεις καὶ συμβουλὰς.

—Τὴν 26ην πανηγυρίζοντος τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Δημητρίου, τὴν μὲν παραμονὴν ἐσπέραν ἐχοροστάτησε κατὰ τὸν Ἑσπερινόν, τῇ δ' ἐπομένῃ ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν, εἰς τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἐψάλη δοξολογία καὶ ὡμίλησε περὶ τῆς τριπλῆς ἑορτῆς: τῆς μνήμης τοῦ Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου, τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τοῦ ἱστορικοῦ «Ὅχι» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940.

—Τὴν 29ην εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγ. Βασιλείου, παρέστη ἐν τῇ μηνιαῇ Συνόδῳ τοῦ Συνδέσμου τῶν Κληρικῶν Σικάγου καὶ ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς σχετικῶς μετὰ τὴν συγκέντρωσιν τῶν Ἐπισκόπων ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ, προσκλήσει τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπισκόπου καὶ ἐν τέλει συνέστησεν εἰς τοὺς Ἱερατικούς Προϊσταμένους ὅπως φροντίσουν νὰ ὁλοκληρώσουν τὰς συνδρομὰς τοῦ Δεκαδολλαρίου, διότι περὶ τὰ τέλη Νοεμβρίου θὰ κλείσουν τὰ βιβλία διὰ τὸ ἔτος 1952.

Ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ. Ἰεζεκιήλ

—Τὴν 13ην Ἰουλίου, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ κ.

Ἰεζεκιήλ, μεταθὰς εἰς Μοντρεάλ, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε τὸν θεῖον Λόγον εἰς τὸν ναὸν τῆς ἐκεῖ Κοινότητος.

—Τὴν ἐσπέραν τῆς 14ης, συνοδεύμενος ὑπὸ τοῦ ἀρχ. Διον. Μαυρίου, τοῦ ἱερέως τῆς Ὀτταβα αἰδ. Φ. Ράμφου καὶ τινων μελῶν τοῦ Δ. Συμβουλίου, μετέβη εἰς North Bay καὶ παρέστη εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν ἣ ὁποία ἐτελέσθη τὴν ἐπομένην πρωτὴν καὶ ὡμίλησεν εἰς τοὺς ὀλίγους ἐκεῖ ὁμογενεῖς.

—Τὴν 15ην, μετέβη εἰς Σάντ-θουρου, Ὀντάριο, πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐκεῖ ὀλίγων ὁμογενῶν καὶ ἐτέλεσε πρὸς χάριν των τὸ Μυστήριον τοῦ Εὐχελαίου, μετὰ δὲ τὸ τέλος ὡμίλησε πρὸς αὐτοὺς καταλλήλως.

—Τὴν 16ην, μεταθὰς εἰς τὴν μικρὰν παροικίαν Μπέλλβιλλ, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἣ ὁποία ἐτελέσθη τὴν 17ην Ἰουλίου.

—Ἐκεῖθεν μετέβη εἰς τὴν παροικίαν Κίγκστον καὶ ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἣ ὁποία ἐτελέσθη τὴν 17ην Ἰουλίου.

—Τὴν 18ην, ἐπισκέφθη καὶ ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε πρὸς τοὺς Χριστιανούς τῆς Ὀττάβας.

—Τὴν 20ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν ἐν τῷ ναῷ τῆς Κοινότητος Κόνκορντ, Ν. Χ.

—Τὴν 23ην, ἐπέτειον τῆς ὀνομαστικῆς τὸν ἑορτῆς, ἐλειτούργησεν ἐν τῷ Παραεκκλησίῳ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

—Τὴν 24ην, συμμετέσχεν ἐν Νέα Ὠρκῇ εἰς τὴν συνεδρίαν τῶν Θεοφιλεστάτων Ἐπισκόπων τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς.

—Τὴν ἐπομένην μετέβη εἰς τὸ Ν. S. Pittsburgh, ὅπου παρέστη εἰς τὴν ἑναρξιν τοῦ Συνεδρίου τῶν Χορωδιῶν τοῦ Tri-State-Area εἰς τὸ ξενοδοχεῖον William Penn.

—Τὴν 26ην, ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, ἐχοροστάτησεν εἰς τὴν θείαν λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀγίας Τριάδος Ν. S. Pittsburgh. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας παρηκολούθησε τὰς συνεδριάσεις τῆς Ὁμοσπονδίας τῶν χορωδιῶν τῆς περιφέρειας Western Pennsylvania, Ohio καὶ W. Virginia.

—Τὴν 27ην, ἐλειτούργησε βοηθούμενος ὑπὸ 13 ἱερέων τῆς περιφέρειας εἰς τὸ Soldier's and Sailor's Memorial Hall, Pittsburgh, Pa., καὶ ὡμίλησε διὰ τὸ ἔργον τὸ σπουδαῖον τῶν χορωδιῶν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀμερικῆς.

—Τὴν 1ην Αὐγούστου, προέστη

τῆς Ἱ. Ἀκολουθίας τῆς Παρακλήσεως πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν Καθεδρικὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης.

—Τὴν 2αν, ἔψαλε Παράκλησιν πρὸς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον καὶ ὡμίλησεν εἰς τὴν Κοινότητα Ἀγ. Ἰωάννου, τῆς Βοστώνης.

—Τὴν 3ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς τὴν Κοινότητα Ντάν-πορυ, Κονν.

—Τὴν 4ην, ἔψαλε τὸν Παρακλητικὸν Κανόνα εἰς τὴν κοινότητα Watertown, Mass.

—Τὴν ἐσπέραν τῆς 5ης, παρέστη εἰς πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως εἰς Lowell, Mass.

—Τὴν 6ην Αὐγούστου, ἐχοροστάτησε καὶ ὡμίλησε κατὰ τὴν πανηγυρικὴν λειτουργίαν τοῦ ἑορτάζοντος ναοῦ τῆς Μεταμορφώσεως, εἰς Lowell, Mass.

—Τὴν ἐσπέραν ἔψαλε τὴν Ἱ. Ἀκολουθίαν τῆς Παρακλήσεως εἰς τὸν ναὸν Ἀγ. Τριάδος εἰς Lowell.

—Τὴν ἐσπέραν τῆς 7ης, ἐτέλεσε παρακλησιν εἰς τὸ Παραεκκλήσιον τῆς Θεολογ. Σχολῆς.

—Τὴν 8ην, ἔψαλε παράκλησιν καὶ ὡμίλησε εἰς τὸν ναὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Γούμπερν, Μασσ.

—Τὴν ἐσπέραν τῆς 9ης Αὐγούστου, προέστη τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ τῆς Παρακλήσεως εἰς τὴν Κοινότητα Μπρόκτον, Μασσ.

—Τὴν 10ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησε εἰς τὴν Κοινότητα Μάλμπορο, Μασσ.

—Τὴν 12ην, ἔψαλε τὴν Παράκλησιν καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος, εἰς τὴν κοινότητα Γούστερ, Μασσ.

—Τὴν 13ην, προέστη τῆς Ἱ. Ἀκολουθίας τῆς Παρακλήσεως πρὸς τὴν Θεοτόκον, εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου Νικολάου, Κλίντον, Μασσ.

—Τὴν 14ην, ἐτέλεσε πανηγυρικὸν Ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησε εἰς τὸν ἑορτάζοντα ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς Σόμερβιλλ, Μασσ.

—Τὴν 15ην, ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, εἰς τὸ Μάντσεστερ, Ν. Χ.

—Τὴν 17ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς τὴν κοινότητα Πενσάκολα, Φλώριδος.

—Τὴν 21ην, ἐτέλεσεν ἑσπερινὸν εἰς Τζάκσον, Μισσ.

—Τὴν 22αν, ἐτέλεσεν ἑσπερινὸν καὶ ὡμίλησεν εἰς Μομπίλ, Ἀλα.

—Τὴν 24ην, ἐλειτούργησε καὶ ὡμίλησεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀγίου

Νικολάου, εις Νάσουα, Ν. Χ.

—Τὴν ἑσπέραν τῆς 28ης, ἐχοροστάτησεν εἰς τὸν Ἑσπερινὸν εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην, Βοστώνης.

—Τὴν 29ην ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησεν εἰς τὸν ἴδιον ὡς ἄνω νάον.

—Τὴν 31ην, ἐλειτούργησε καὶ ὠμίλησε εἰς τὸν ναὸν ἐν Γουῶτερ-μπουρ, Κονν.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ἑλαίας Κος Ἀθηναγόρας

—Κατὰ τὰς Κυριακὰς τοῦ μηνὸς Ἰουνίου, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ἑλαίας ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὰς κάτωθι Κοινοτήτας τῆς περιφερείας του. Εἰς τὸν ναὸν τοῦ Προδρόμου, Πουέμπλο, Κολοράδο, τὸν ὅποιον ἐνεκαινίασε. Εἰς τὴν Κοίμησιν, Ντένβερ, Κολοράδο, εἰς τὸν Ἅγιον Κωνσταντῖνον, Σαϊγὲν, Γουαγιόμικ. Εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον, Ἀλμπουκέρκυ, Νιού Μέξικο. Εἰς τὸν Ἅγιον Νικόλαον, Σάν Ὀζέ, Καλιφορνίας. Εἰς τὸ Μπάυρον, ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.

—Κατὰ τὰς Κυριακὰς τοῦ Ἰουλίου, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τῆς Λὸς Ἀντζελες. Εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, Σῶλτ Λαίηκ Σίτυ, ὅπου προήδρευσε τοῦ Συνεδρίου τῶν Φιλοπτῶχων καὶ Χορωδιῶν τῆς Περιφερείας. Εἰς τὸν Ἅγιον Ἡλίαν, Σάν Μπερναντίνο, Καλιφορνίας. Εἰς τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν, Σικάγου, εἰς τὴν Κοίμησιν τῆς Πράις, Γιούτας. Εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, Ρόκ Σπρίνγκς, Γουαγιόμικ, τὸν ὅποιον καὶ ἐνεκαινίασε. Εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν τοῦ Λὸς Ἀντζελες.

—Κατὰ τὰς Κυριακὰς τοῦ Σεπτεμβρίου, ἐλειτούργησε καὶ ἐκήρυξε καὶ προσέτη τῆς τελετῆς τοῦ Ἀγιασμοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας ἐν Λὸς Ἀντζελες καὶ τῶν θυρανοξίων τοῦ νέου Κοινοτικοῦ ναοῦ τῆς κοινότητος Ἀγία Τριάς, τοῦ Πόρτλαντ, Ὁρεγκον. Τὴν 14ην, ἑορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐτέλεσε τὴν θείαν λειτουργίαν καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν ναὸν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Σηάττλης, Γουασιγκτῶνος. Τὴν 22αν Σεπτεμβρίου, ἐκήρυξεν τὸν Θεῖον Λόγον εἰς τὸν ναὸν τῆς Κοινοτήτος Λὸς Ἀντζελες. Τὴν 27ην συνελειτούργησε μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου καὶ τῶν λοιπῶν Ἐπισκόπων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐν τῇ μεγάλῃ ἑορτῇ τῶν θυρανοξίων τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τῆς Ἀγίας Σοφίας ἐν Λὸς Ἀντζελες καὶ τῇ ἐνάρξει τῆς 11ης Κληρικολαϊκῆς Συνελεύσεως.

Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου Κος Δημήτριος

—Ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Ὀλύμπου κ. Δημήτριος, τὴν 3ην Σεπτεμβρίου, προήδρευσε τῆς Ἐφορείας τῆς Ἀκαδημίας, κατὰ τὴν ὁποίαν παρουσίασε τὸν νέον Διευθυντὴν τῆς Ἀκαδημίας κ. Φωκᾶν Ἀγγελᾶτον. Ἐλήφθησαν δὲ σπουδαῖαι ἀποφάσεις διὰ τὴν πρόδον καὶ ἀνάπτυξιν τοῦ μοναδικοῦ μας τούτου Ἰδρύματος.

—Τὴν 4ην, προσκληθεὶς ἤνοιξε διὰ προσευχῆς τὴν συνέλευσιν τῶν Διδασκάλων τῆς περιφερείας Νέας Ὠρκῆς καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 7ην Σεπτεμβρίου, προσκληθεὶς ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς Γουῆστερ, Μασσ., καὶ τὴν ἑσπέραν παρεκάθησεν εἰς τὸ δεῖπνον τῆς Φιλοπτῶχου Ἀδελφότητος.

—Τὴν παραμονὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐτέλεσε Μεγαν Ἑσπερινὸν εἰς τὴν Κοινότητα

New Brunswick, Ν. J., καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖον Λόγον.

—Τὴν 14ην, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἐν Βρονκ, Ν. Υ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας ἐτέλεσεν ἀγισμὸν ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῶν μαθημάτων τοῦ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου καὶ ὠμίλησε καταλλήλως.

—Τὴν 21ην παρέστη μετὰ τῶν λοιπῶν Θεοφ. Ἐπισκόπων, εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς τὸ Asbury Park, Ν. J.

—Τὴν 27ην, ἐτέλεσε τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὴν κοινότητα Watertown, Mass., καὶ χειροτόνησεν εἰς διάκονον τὸν κ. Ἀθανάσιον Χάραρην, ἀπόφοιτον τῆς Θεολογικῆς μας Σχολῆς.

—Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας μετέβη εἰς Pawtucket, R. I., καὶ ἠλόγησε τοὺς γάμους τοῦ κ. Ἡλία Μεταξᾶ.

Μικρὰ Κοινοτικὰ Νέα

—Ἐωρτάσθη εἰς τὰς Κοινότητας τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς μας, ἡ ἑορτὴ τῆς Νεολαίας, τὴν Κυριακὴν, 27ην Σεπτεμβρίου, μὲ ἰδιαίτερας τελετὰς καὶ ὁμιλίαις, συμφώνως πρὸς σχετικὴν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἐγκύκλιον.

—Ἡ Κοινότης Pensacola, Fla., ἔθεσε τὸν θεμέλιον λίθον δι' εὐρυχωρότερον Ἱ. ναόν. Ἡ Κοινότης αὕτη πρὸ ἔτους εἶχεν ἀποκτήσει καὶ εὐρυχωρὸν αἶθουσαν.

—Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἑορτῆς τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὁ ἐν Σικάγῳ Ἱερατικός μας Σύλλογος ἐτέλεσεν ἅφ' ἑσπέρας Μεγαν Ἑσπερινὸν ἐν τῷ ναῷ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, χοροστατοῦντος τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Σικάγου κ. Γερασίμου. Αἱ ἐκ τοῦ Ἑσπερινοῦ εἰσπράξεις ἀπεστάλθησαν πρὸς τὴν ἐν Brookline, Mass., Θεολογικὴν Σχολὴν μας.

—Υπέβαλεν αἴτησιν ἡ παροικία Daytona Beach, Fla., ὅπως ὀργανωθῇ εἰς Κοινότητα μὲ ἰδιαίτερον Ἱερέα, ὁ ὁποῖος συγχρόνως καὶ νὰ διδάσκη.

—Διωρίσθησαν οἱ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς: Ἱ. Δουλεγαράκης, εἰς Μάσιλον, Ο. Νικ. Ἡλίας, εἰς Γιόρκ, Πα. Ναπ. Καραμπέλας, εἰς Μπέγιαρ, Νεμπράσκα. Κ. Πουλακίδας, εἰς Decatur, Ill., Χρ. Πάππας, εἰς Κοίμησιν, Μάντσεστερ, Ν. Χ.

Γ. Ψαλιδάκης, εἰς Springfield, Ohio. Ἀμβρ. Γιαννοῦκος, εἰς Φοῖνιξ, Ἀριζόνα. Γ. Γάλλος, εἰς Νιού Μπράνσγουϊκ, Ν. Τζ. Χρ. Τραχαδίας, εἰς Ἅγιον Ἀνδρέαν, Σικάγου. Σπ. Νικολόπουλος, εἰς Λωραίν, Ὁχάιο. Χαρ. Χατζόπουλος, εἰς Lancaster, Pa. Θ. Σακελλαρόπουλος, εἰς Fall River, Mass. Ἀνδρ. Κλεομενάκης εἰς Γουίτσιτα, Κάνσας. Κ. Μπιθιτσιαις, εἰς Στόκτον, Καλ. Κ. Ράπτης εἰς Μάρτινς Φέρι, Ὁχάιο.

—Ἀπεστάλθησαν ἀπὸ μέρους τοῦ Τμήματος Ἀπογευματινῶν Σχολείων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς αἱ σχετικαὶ ὁδηγαί διὰ τὴν καρποφόρον λειτουργίαν.

—Αἱ Κοινότητες Ἀστορίας, Ν. Υ., καὶ Λύν, Μασσ., προσέλαβον βοηθοὺς ἱερεῖς, ἡ μὲν τὸν αἰδ. Ν. Παπαπέτρου, ἡ δὲ τὸν αἰδ. Κ. Μιχόπουλον.

—Ὁ κ. Μιλτ. Β. Εὐθυμίου, ἀπόφοιτος τοῦ ἐν Βρονκ Ἑλληνοαμερικανικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου καὶ υἱὸς τοῦ Ἱερατικοῦ Προϊσταμένου τοῦ Καθεδρικοῦ τῆς Νέας Ὠρκῆς, κατόπιν ἐξετάσεων εἰσηχθὴ εἰς τὴν Β' τάξιν τῆς ἐν Brookline, Mass. Θεολογικῆς Σχολῆς μας.

—Ἡ Κοινότης Trenton, Ν. J., ἐξησφάλισε δι' ἀγορᾶς ναὸν μετ' ἀναλόγου αἰθούσης καὶ μετεφέρθη εἰς αὐτὴν ἀπὸ τοῦ μηνὸς τούτου.

BIBLIA

DIVRY

ΛΕΞΙΚΟΝ DIVRY

Τὸ νεώτατον, πληρέστατον καὶ πλέον ἀξιόπιστον πρῶχειρον Λεξικόν. Ἐκδοσις 1949. Χρυσόδετον με εὐρετήρια, \$3.50. Μὲ δέγμα καὶ εὐρετ. \$4.00.

ΔΙΑΛΟΓΟΙ DIVRY

Ὁδηγὸς συνομιλίας ἀγγλικῆς καὶ ἐλληνικῆς, μετὴν προφορὰν, ἐπὶ παντὸς χρησίμου θέματος. Νέα ἔκδ. 1947, με Ἐπιστολογραφίαν. Σελ. 448. \$2.50.

GREEK MADE EASY

Ἡ μόνη ἀπλὴ καὶ συγχρονισμένη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἑλληνικῆς ὑπὸ Ἀμερικανῶν κατ' ὄκον ἢ ἐν σχολείῳ. Τρίτη ἔκδοσις 1950. Τιμὴ \$2.50.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ

Ἡ ἀρίστη Μέθοδος Ἀνευ Διδασκάλου πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων. Προφορὰ τελεία, γλῶσσα ὁμιλουμένη. 5η ἔκδοσις 1950 \$3.00

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ

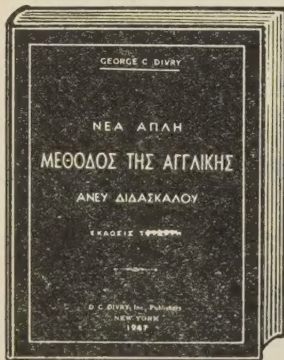
ΤΑ 12 ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ καὶ Ο ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΘΡΗΝΟΣ.—Ὁ λόκληρος ἡ Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς ἐσπέρας τῆς Μ. Πέμπτης, Μ. Παρασκευῆς, Μ. Σαββάτου, καὶ ἡ Ἀνάστασις. Σελίδες 132, χαρτόδετον. 50c
 ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΨΙΣ καὶ ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ.—Ἰ. Ἀκολουθία, Εὐαγγέλια, Ἀπόστολοι καὶ Ἑορταὶ ὅλων τοῦ ἔτους. Πασχάλια ἕως τὸ 1987. Ἐκδοσις Ἀθηνῶν, κομψῶς δεδεμένη, σελίδες 796, \$3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 520 \$5.00
 ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΕΚΑΗΜΟΣ τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ.—Περιέχει τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας τῶν Κυριακῶν καὶ Ἑορτῶν ὅλων τοῦ ἔτους καὶ αἰώνιον Πασχάλιον καὶ Κυριακοδρόμιον. Νέα ἔκδοσις Ἀθηνῶν, σελ. 780, πανόδετος \$3.60. Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 780, χρυσόδετος \$5.00
 Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, εἰς τὸ ἀρχαῖον ἐγκυκλιμένον ὑπὸ τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κείμενον. Τὰ 4 Εὐαγγέλια, Πράξεις Ἀποστόλων, Ἐπιστολαὶ Παύλου καὶ Καθολικαί, Ἀποκάλυψις, καὶ πῖναξ περιχοπῶν ἀναγινωσκόμενον κατὰ τὰς Κυριακὰς καὶ Ἑορτάς. Πολυτελής Ἀμερικανικὴ ἔκδοσις, σελ. 620, χρυσόδετος \$5.50.

ΕΛΛΗΝΙΣΤΙ ΚΑΙ ΑΓΓΛΙΣΤΙ

Ἐκδόσεως Λονδίνου, με μαῦρα καὶ κόκκινα γράμματα, Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικά εἰς ἀντιστοιχοῦς σελίδας. Ὅλα σχήματος τσέπης, χρυσόδετα.
 Η ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ. The Divine Liturgy of St. John Chrysostom. Ἐπίσης ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου καὶ Περικοπαὶ Ὀκτωήχου, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου καὶ Μηναίου. \$3.00
 Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ, ἥτοι, Ἀρραβῶνος καὶ Στεφανώματος. The Sacrament of Holy Matrimony ... \$2.00
 ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΑΠΤΙΣΜΑΤΟΣ. The Sacrament of Holy Baptism. \$2.00
 ΤΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟΝ. The Sacrament of Holy Unction. \$2.00
 Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΙΑΣΜΕΝΩΝ. The Divine Liturgy of the Presanctified. \$3.00
 Ο ΑΚΑΘΙΣΤΟΣ ΥΜΝΟΣ καὶ ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ. The Acathist Hymn and the Little Compline. \$2.00
 ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ, ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ καὶ ΥΨΩΣΙΣ. Epiphany, Pentecost, Exaltation of the Cross. \$2.00

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΝΕΑ ΑΠΛΗ ΜΕΘΟΔΟΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

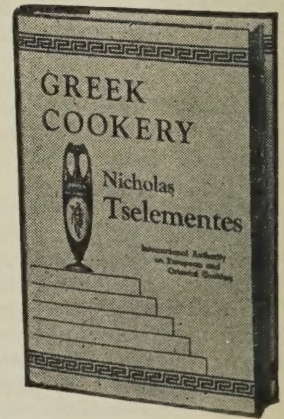
Ὑπὸ G. C. DIVRY.—Ἡ νεωτάτη καὶ ἀπλουστάτη Μέθοδος πρὸς ἐκμάθησιν τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Ἑλλήνων πάσης ἀναπτύξεως καὶ ἡλικίας. Γλῶσσα ζωνη, ὅπως τὴν ὁμιλεῖ καὶ τὴν ἐννοεῖ σήμερον ὁ λαός. Διάλογοι ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν τῶν Ἑλλήνων τῆς Ἀμερικῆς. Ἀμερικανικὴ προφορὰ, ἀπολύτως ἀκριβής. Μέθοδος κατάλληλος δι' ἀρχαρίους ἢ προχωρημένους.

Νεωτάτη Πέμπτη Ἐκδοσις 1952, πλήρης, μόνον \$3.00.

IN ENGLISH GREEK COOKERY By N. TSELEMENTES

Greek Cooking simplified in English recipes by the famous author-chef and international authority on Greek and Oriental Cookery. Introduces the Greek American public to the delicious and appetizing Hellenic dishes, pastries and sweets. 300 recipes, 240 pages. \$3.00.

Ἡ Ἑλληνικὴ Μαγειρικὴ ἀπλοποιημένη. Τὸ περίφημον βιβλίον τοῦ Τσελεμεντέ εἰς τὴν Ἀγγλικήν. Μέτρα Ἀμερικανικά. 300 συνταγαί, 240 σελίδες. Τὸ μόνον πλήρες καὶ τέλειον βιβλίον τοῦ εἴδους του.

Ἀποστέλλονται πανταχοῦ προπληρωμένα. C.O.D. (ἐν Ἡν. Πολ.) 35c ἐπὶ πλέον.

D. C. DIVRY, Inc., Publishers 293 SEVENTH AVE. NEW YORK 1, N. Y.